

καὶ τῶν μὴ φοιτῶντων. Τοιοῦτοι εἶνε π. χ. οἱ πωληταὶ ἑσπερινῶν τινῶν ἑφημερίδων, οἵτινες δὲν εὐκαιροῦσι νὰ φοιτῶσιν εἰς τὴν σχολὴν, ἥτις εἶνε ἐπ' ἴσης ἑσπερινή. Διὰ τοῦτο ὁρθῶς ἀπεφάσισεν ἡ τὴν σχολὴν διοικοῦσα κοσμητεία νὰ συστήσῃ καὶ ἡμερησίαν τάξιν χάριν τῶν τειοῦτων ἀγιοπαίδων, οἵτινες ἔχουσιν ἐλευθέρας ἀντὶ τῶν ἑσπερινῶν τὰς μεσημβρινὰς ἡμέρας.

Ἐκτὸς δὲ ταύτης τῆς σχολῆς τῶν ἀπύρων παίδων συνέστησεν ὁ Παινασὸς καὶ πρακτικὴν δημοτικὴν σχολὴν, θέλων νὰ συντείνῃ καὶ αὐτὸς τὸ κατὰ δύναμιν εἰς τὴν παρ' ἡμῖν διδασκίαν τῶν ὑγιεστερῶν διδακτικῶν μεθόδων. Τῆς δὲ σχολῆς ταύτης ἡ εὐδοκίμοις, πέρουσι μάλιστα συστάσης, ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ὑπερδιπλασιασέως τῶν μαθητῶν κατὰ τὴν ἑφετεινὴν περιόδον. Κατὰ τὸ πρόγραμμα ταύτης τῆς σχολῆς ἐν τῶν σπουδαιοτέρων μαθημάτων θεωρεῖται ἡ παρὰ Γερμανοῖς καλουμένη Heimathskunde, ἡ κακῶς παρ' ἡμῖν κληθεῖσα πατριδογραφία. Μὴ ὑπάρχοντος δὲ καταλλήλου ἐγχειριδίου πρὸς διδασκαλίαν τῆς ἀπιδιογραφίας ταύτης ὁ Σύλλογος ἐπρονόησε καὶ περὶ τούτου, ψηφίσας τὴν προκήρξιν διαγωνίσματος καὶ ὀρίσας ὡς ἄλλον τῆς βραβεύθησομένης συγγραφῆς δραχμὰς πεντακοσίας. Πρὸςχωρὶς δ' ἐκδοθήσεται τὸ πρόγραμμα τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου.

Ἐκτὸς τῶν σχολῶν τούτων τῶν ἐν Ἀθήναις ὁ σύλλογος διατηρεῖ, προστατεῖαι ἡ ὑποστηρίζει ἠθικῶς καὶ χρηματικῶς διαφόρους σχολὰς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, καὶ δὴ ἐν Σέρφῳ, Ζακύνθῳ, Πάτραις, ἐν Τραυνοῦ καὶ ἐν Νέῳ Πικέρνῳ τῆς Ἠλείας, ἐν Καλάμῳ καὶ ἐν τῇ νήσῳ Ἄνδρου, αἵτινες εὐδοκίμοισιν ὡς καὶ αἱ τῶν Ἀθηνῶν. Μία δὲ τούτων, ἡ Σχολὴ τῶν ἀπύρων παίδων ἐν Σέρφῳ, ὑποστηρικθῆσα ὑπὸ τῶν πλουσίων τῆς νήσου κατοίκων, κατώρθωσε καὶ ἴδιον κατάστημα ν' ἀγοράσῃ καὶ μουσικὸν θίασον ἐκ παιδῶν τῆς σχολῆς νὰ συστήσῃ καὶ δαίνει κατ' ἕλα ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ Παινασὸς τέλος ἐκδίδει ἐκτὸς τῶν Νεοελληνικῶν Ἀναλέκτων, περιοδικὸν συγγράμματός ἀτάκτως ἐκδομένου καὶ περιέχοντος γλωσσικὴν ὕλην καὶ προϊόντα τῆς διανοίας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὸ ὁμόνομον μηνιαῖον περιοδικὸν ἕπερ διατρέχει ἡδὴ τὸ πέμπτον ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτοῦ ἔτος, θελτιοῦμενον ὁσημέραι.

Αἱ ἑφημερίδες ἀναγγέλλουσι τὴν εἰς Πόργον μετὰβασιν τοῦ μηχανικοῦ κ. Προκοπίου Λινδερμάγερ, ὅστις μέλλει νὰ χαράξῃ τὴν γραμμὴν τοῦ αὐτοῦ εἰς Κατάκωλον σιδηροδρόμου. Εὐχόμεθα τὴν ταχέαν ἀποπεράτωσιν ἔργου προωρισμένου νὰ ἐπιφέρῃ ἐκ τῆς ἐπαρχίας ἐκείνῃ τῇ σταφιδοφόρῳ σπουδαῖον κοινωνικὸν ἀγαθόν.

Μετὰ χαρᾶς δ' ἀναγγέλλω Ἰμῖν καὶ τὰς προόδους τῆς ἑλληνικῆς ἀτμοπλοικῆς Ἐταιρείας, ἥτις ἐπ' ἐσχάτων ἀποκτήσασα τρία νέα ἀτμόπλοια ἀπεφάσισε νὰ ἐπεκτείνῃ καὶ τακτοποιήσῃ τοὺς πλόας αὐτῆς. Ὑπεύκουσα δὲ εἰς γενικῶς ἐκφρασθεῖσαν θέλησιν ἐκάνονσεν οὕτω τὴν γραμμὴν τῆς Ἐπτανήσου, ὥστε ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ προσεχοῦς Νοεμβρίου ἡ μετὰ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης συγκοινωνία τῆς Ἑλλάδος θὰ γίνηται τρεῖς τῆς ἑβδομάδος, ἐν ᾗ μέχρι τοῦδε ἐγένετο δύο. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι προσεχῶς θὰ δυναθῶμεν νὰ συνδεθῶμεν καὶ συχνότερον ἀκόμη. Ἡ ἀνάγκη εἶνε ἐπαισιθητὴ ἀφ' οὗ τὴν σήμερον ἔρχεται ἐκ δυσμῶν τὸ φῶς.

Καλλίας.

Ο ΦΩΣΦΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

(μετὰ ἐκδόσεως, ἔρα σελ. 201.)

Ἐν τῶν λαμπροτέρων φαινομένων, τὸ ὅποιον ἐν τῇ μεγάλῳ κρηπίδι τοῦ ἐφείλκυσεν ἀνεκαθεν τὴν προσοχὴν τῶν τὰ παράλια κατοικούντων καὶ τῶν θαλασσοπόρων, εἶναι ὁ φωσφορισμὸς τῆς θαλάσσης, ἡ παράδοξος ἐκείνη λάμψις, ἣν ὁ μέγας Οὐμβόλδος ἐν τῷ "Περὶ τῶν θαλασσίων τῆς φύσεως" συγγράμματι αὐτοῦ οὕτω περιγράφει: "Ὅταν πλοῖον ὑπὸ ἰσχυροῦ ἀνέμου ἀθουόμενον διασχίξῃ τὰ ἀφρίζοντα τῆς θαλάσσης κύματα, χαράττει φωτοδόλον γραμμὴν,

ἀφ' ἧς ἀναπέμπονται λάμψεις κωανόλευκοι καὶ ἐρυθρόχροες πρὸς τὰ πλευρὰ τοῦ σκάφους. Ἀπεριγράφτως ὠραῖον εἶναι τὸ φαινόμενον τοῦτο εἰς τὴν παρὰ τὸν τροπικὸν κύκλον θάλασσαν, βταν ἐν ἀσελήνῳ νυκτὶ ἀγέλη νηχομένων δελφίνων διασχίξῃ τὸ κύμα ἀφίνουσα ὑπὸ τῆς γραμμῆν ἀκτινοβόλον."

Τὸ φαινόμενον τοῦτο δὲν παρατηρεῖται μόνον εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ τροπικοῦ ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς κατεψυγμένας χώρας τοῦ Ὠκεανοῦ. Ὁ γνωστὸς Δαρβίνος παραστάς μάρτυς τοῦ φαινομένου τούτου παρὰ τὸ μεσημβρινὸν τῆς Ἀμερικῆς ἀκρωτήριον, οὕτως ἐκφράζεται: "Σφοδρὸς ἔπνεεν ὁ ἀνεμὸς καὶ ἄλλ' ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, ἥτις τὴν ἡμέραν ἐφαινετο ὡς λευκὸς ἀφρός, ἐστὶλθε τὴν νύκτα ἐν ἀμυδρῷ φωτισμῷ. Τὸ πλοῖον ὅθι ἐμπροσθεν αὐτοῦ κύμα ἐξ ὄγρου φωσφόρου καὶ μακρὸς φεγγαῖος γαλαξίας παρηκολούθει τὴν πρῶμην του. Ἐφ' ὅσον δὲ ἐξετεινετο ὁ ὀφθαλμὸς ἐστὶλθεν ἡ κορυφὴ ἐκάστου κύματος."

Περὶ τῆς αἰτίας τῆς τοιαύτης φωσφορικῆς λάμψεως τῆς θαλάσσης αἱ γνώμαι τῶν φυσιοφῶν ἦσαν διηρημέναι, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Φραγκλίνος θεωρεῖ αὐτὴν ἀποτέλεσμα ἠλεκτριμοῦ. Σήμερον ὅμως γνωρίζομεν ὅτι ἡ λάμψις τῆς θαλάσσης ὀφείλεται εἰς τὰ θαλάσσια ζῶα. Ἐμβριθεστάτος περὶ τούτου μελέτας ἐποίησατο πρὸ τινῶν ἐτῶν ὁ διὰ τὴν ἐπιστήμην λίαν προῶρως ἀποθανὼν Ἴταλὸς ΡΑΝΟΥΕΡΙ, εἰς ὃν ὀφείλονται περιεργιώτατα ἀνακαλύψεις.

Τὰ θαλάσσια ζῶα, τὰ ὅποια πρὸ πάντων παράγουσι τὴν λάμψιν, εἶναι οἱ πολυπόδες καὶ αἱ μεδουσαι, ὧν τινες παριστάνει ἡ σημερινὴ ἡμῶν εἰκὼν. Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 1. εἶναι τὸ "φωσφορικὸν πτερυγιον" (pennatula physophorea), τὸ ὅποιον εὐρηται κυρίως ἐν τῇ μεσογείῳ καὶ ἐν τῇ ἀδριατικῇ θαλάσσει. Τὸ σῶμα αὐτοῦ περιβάλλεται ὑπὸ πλείστων μικρῶν ποδῶν, ὧν τὰ ἄκρα λάμπουσιν ἐν τῷ σκότει. Ἐπειδὴ δὲ οἱ πολυπόδες οὗτοι εὐρίσκονται συνήθως κατ' ἀγέλας, ἅμα ψάσθη τις τὸν ἕνα λάμπουσιν ὅλοι διαδοχικῶς, ὥστε ἐκ τοῦ μέρους, ἔνθα ἐγένετο τὸ πρῶτον ἡ ψαῦσις, ἀποπέμπονται ρεύματα φωτεινὰ, μεταδιδόμενα ταχέως εἰς ὅλους τοὺς πλοκάμους.

Καὶ τὸ γένος τῶν μεδουσῶν περιέχει διάφορα λάμποντα εἶδη. Ὁ Ἄρ. 2 παριστᾷ τὴν "νοκτόλοπα πελαγίαν (pelagia noctiluca), ἥτις εὐρηται ἐν μεγάλῃ ἀφθονίᾳ εἰς τὴν μεσογείαν.

Μεγάλην λάμπουσαν δύναμιν ἔχουσι καὶ εἶδη τινὰ τῶν σιφονοφόρων καὶ κτενοφόρων, ὧν παραδόξως πως λάμπουσι καὶ τὰ ὠὰ, καὶ ἐπειδὴ ταῦτα παράγονται ἐν καταπληκτικῇ ἀφθονίᾳ, ἡ λάμψις καθίσταται ἰσχυρά. Παρὰ τῇ λεγομένῃ "ζῶνῃ τῆς Ἀφροδίτης", ἄρ. 3 (castus Veneris) λάμπουσι κυρίως τὰ μικρὰ ἀγέλια τῆς περιφερείας, παρὰ δὲ τοῖς νωτιακανθοειδέσει, ἄρ. 4 (Bérus) αἱ κατὰ μήκος διευθυνώμενα ὀκτῶ γραμμαί. Ἄλλῃ ιδιότητι τῶν κτενοφόρων εἶναι καὶ ἡ ἐξῆς: ἅμα ἐκ σκοτεινοῦ μέρους ἐκθέσθη τις τὰ ζῶα ταῦτα ἐπὶ μίαν μόνην στιγμὴν εἰς τὴν ἐπιβροχὴν τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς ἡ καὶ τοῦ τῆς σελήνης ἀκόμη, χάνουσιν ἀμέσως τὴν λάμψιν καὶ ἐπὶ τέσσαρας καὶ πλέον ἡμέρας οὐδόλως λάμπουσι.

Καὶ εἶδη τινὰ θαλασσίων ἀστέρων καὶ ακωλήτων λάμπουσιν, ἀλλ' οὗτοι, ὡς μὴ ἐξερχόμενοι συχνὰ τῶν ὀπῶν αὐτῶν δὲν συντείνουσι τόσον πολὺ εἰς τὸν φωσφορισμὸν τῆς θαλάσσης.

Μεταξὺ τῶν μαλακίων δέον ν' ἀναφέρωμεν διαφανὴ θαλάσσιον κοχλίαν, τὴν "βουκέφαλον φυλλοβόρβην" (ἄρ. 5), εὐρισκομένην συνήθως ἐν τῇ μεσογείῳ καὶ ἥτις ἔχει κωανόλευκον λάμψιν.

Καὶ ὄστρακά τινά, διατιθέμενα συνήθως ἐν τῶν πετρῶν, ὡς τὸ ὑπ' ἄρ. 6 παριστανόμενον (pholas lactylus) ἀριθμοῦνται μετὰ τῶν φωσφορίζόντων θαλασσίων ζῶων, διότι ἅμα ἀποκοπῶσιν εἰς δύο τμήματα, χωριζομένων τῶν ὄστράκων, ἀναδίδουσιν ἰσχυρὰν λάμψιν. Εἰς εἶδη ταῦτα ἀνήκει τὸ "πυρόσωμα" (ἄρ. 7). Ὁ ζωολόγος ΣΕΛΠΕΡ περιγράφει ἐν ἐκτάσει τὸ μαγευτικὸν ὄσάρα τῶν τοιοῦτων θαλασσίων ζῶων παρὰ τὸ ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς ἐλπίδος.

Ἐξετάζοντες τὸν χαρακτῆρα τῆς λάμψεως τῶν θαλασσίων ζῶων εὐρίσκομεν ὅτι αὐτὴ παράγεται μόνον συνεπείψ ψαύσεως ἡ

διερευνησίου φύσεως είτε μηχανικής, είτε χημικής ή και ηλεκτρικής. Και εν ταῖς περιπτώσεσιν, εν αἷς δύνανται ἢ ἀποδειχθῆναι ἢ σχεδόν μεταξὺ τῶν ὀργάνων τῆς λάμψεως καὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος τῶν ζώων τούτων, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς λάμψεως δὲν φαίνεται ὑπαγόμενον εἰς τὴν διάρκειαν τῶν σχετικῶν ζώων.

Ἐργετα μετὰ ταῦτα τὸ ζήτημα τῆς παραγωγῆς τῆς λάμψεως, ζήτημα ἔχον εἰσέτι πολλὰ τὸ μυστηριώδες καὶ τὸ σκοτεινόν. Ἡ βασίς αὐτῆς εἶναι ζωηρὰ ἐξέδωσις, εἶδος χημικῆς πράξεως, ὡς συμβαίνει καὶ εἰς τὴν λάμψιν σηπομένων οὐσιῶν.

Ἐὰ πάντων περιεργώτατα ζήτηματα, τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ τὰ πάντων σκοτεινότερα, εἶναι τὰ ἔξῃς. Ἐκ τῶν γενομένων καταμετρήσεων τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης ἀπεδείχθη ὅτι καὶ ἐν τῇ μεγαλύτερῃ αὐτῆς βάθει ἡ θάλασσα περιέχει πλάσματα ἔχοντα ζωτικὴν δυνάμιν, καὶ μάλιστα ἀφθονίαν μεγίστην ζώων, τὰ ὁποῖα ἐθεωροῦντο ἤδη ὡς ἐντέλως ἀπολεσθέντα. Ἄν καὶ εἰς τὰ μεγάλα ἐκεῖνα βάθη (χιλίων μέχρι διαχιλίων ὀργυιῶν) ἐπικρατῆ σκοτὸς ἀδιεπέραστον, ζῶσιν ὅμως ἐκεῖ ἰχθύες ἔχοντες μεγάλους καὶ ἐντέλως ἀνεπτυγμένους ὀφθαλμούς. Ἡ παρατήρησις αὕτη ἐφέλικουσεν ὡς εἰκὸς τὴν προσοχὴν τῶν φυσιολόγων καὶ πολλὰ ἐξεφράσθησαν ὑποθέσεις, τεινούσαι νὰ διαφωτισοῖσι τὸ ζήτημα τῆς ὁράσεως ἐν χώρῳ ἐντέλως σκοτεινῷ καὶ οὐδέποτε ὑπὸ τοῦ φωτὸς τῆς ἡμέρας φανομένῳ. Ἡ πιθανότερα τῶν ὑποθέσεων εἶναι ὅτι αἱ ἰχθύες ἐκεῖνοι, οἱ ἐν τῇ φηλαφίτῳ σκοτίᾳ ζῶντες, ἔχουσι ἰδίαν λαμπρικὴν δυνάμιν, ἢ ὅτι ζωὰ διάγοντα πλησίον αὐτῶν ἔχουσι τὴν τοιαύτην δυνάμιν ἐν ὀργάνοις ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν εὐρισκόμενοι. Αἱ περαιτέρω ἔρευναι θέλουσι θελαίως ἀποδείξει, ἐὰν τὸ πρᾶγμα ἔχῃ αὐτως.

ΤΑ ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩΙ ΑΝΑΚΤΟΡΑ.

(Μετὰ εἰκόνας, ἔργ. σιλ. 205.)

Ὑπὸ τὰς φιλόρας καὶ ἐπὶ τῆς ὁραίας πλατείας τοῦ μελοδραματικοῦ θεάτρου ἐν Βερολίνῳ κείται δίκυτος, ἀπλῆ οἰκία, ἄνευ ἐξωτερικῆς διακοσμήσεως, συνεχομένη μετὰ τοῦ μεγαλοπρεποῦς καὶ ὀφηλοῦ οἰκοδομήματος τῆς βασιλικῆς Βιβλιοθήκης. Ἡ ἀπλὴ αὕτη οἰκία, ἢ ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ διαδάτου θὰ παρέβλεπεν, ἐὰν δὲν ἴσταντο πρὸ τῆς πόλεως αὐτῆς δύο σκοποὶ, εἶναι τὰ ἀνάκτορα τοῦ αὐτοκρατορικοῦ τῆς Γερμανίας ζεύγους, μέγαρον ἱστορικόν, σαγήνῃ πρὸ χρόνων μὲν ἡμερῶν Ὀλιβερῶν πρὸ μικροῦ δὲ Ὀριαμβευτικῶν εορτῶν καὶ ἐπίδειξιν. Ἐν τοῖς ἀνακτόροις τούτοις διαμένουσι, ὁσάκις εὐρίσκονται ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, ὁ ὀδογοντοῦτης Γουλιέλμος καὶ ἡ ἐδομηκοντοῦτις σύζυγος του, περιβεβλημένοι ὑπὸ τῶν ἀναμνήσεων τοῦ μακροῦ αὐτῶν θίου καὶ ἐν τῇ ἀφελείᾳ ἐκείνῃ ἀρμονίᾳ, ἥτις χαρακτηρίζει τὸ ἡγεμονικὸν τοῦτο ζεῦγος.

Ὅσον ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις τοῦ βασιλικοῦ τούτου μεγάρου εἶναι ἀπλὴ καὶ ἀφελῆς, τοσοῦτον ἡ ἐσωτερικὴ διακόσμησις εἶναι ἐπιδεικτικὴ καὶ ἐντυς βασιλικῆ. Αἱ αἰθούσαι, οἱ πρόδομοι, τὰ δωμάτια, αἱ στοαὶ τὰ πάντα ἐμφανίουν τὴν κατοικίαν ἡγεμόνος ἐκτεταμένου καὶ ἰσχυροῦ κράτους. Ὁ εἰσερχόμενος ἐκεῖ ἔχει ἐνώπιόν του τὴν ἱστορίαν ὀλέκληρον τῆς βασιλικῆς τῆς Πρωσίας οἰκογενείας. Ἐκεῖ εἰσὶν ἀνηρτημένα αἱ εἰκόνας φυσικοῦ μεγέθους τοῦ μεγάλου Φριδερίκου, τοῦ ἐνδόξου θεμελιωτοῦ, καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ. Ἐκεῖ εὐρίσκειται ἡ μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς ὀπλοθήκη, ἡ περιλαμπάνουσα ἐπλα ἐποχῶν διαφόρων σπάνια καὶ ἀνεκτιμήτου ἀξίας. Ἐκεῖ τέλος εἰσὶν ἀποτεταμμένα ἐπιπλα ἀρχαῖα καὶ σκευὴ γοθικὰ περιεργώτατα, κειμήλια πολύτιμα, προερχόμενα ἐκ τῆς κληρονομίας τῶν γονέων τοῦ νῦν αὐτοκράτορος, ἀντικείμενα ἀνακαλύοντα εἰς τὴν μνήμην ἐποχῆν ταλαιπωριῶν καὶ καταδρομῆς τῆς τύχης.

Ἀριστερῶ τοῦ μεγάλου κεντρικοῦ προδόμου κείται τὰ ἰδιαιτέρα τοῦ αὐτοκράτορος δωμάτια, ὧν τὸ πρῶτον καλεῖται τὸ δωμάτιον τῶν ὑπασπιστῶν. Ἐν τῷ δωμάτιῳ τούτῳ, οὗ ἡ διακόσμησις εἶναι

σεμνὴ καὶ ἐπιβάλλουσα, παραμένουσι οἱ εἰς ἀκρόασιν τοῦ ἡγεμόνος δεκτοὶ γενόμενοι. Μετὰ τοῦ δωματίου τούτου συνεχεται αἰθούσα τῶν ἀκρόάσεων, ἢν κοσμοῦσιν εἰκόνας πολλὰ καὶ σμικρὰ διάφοροι, ὡς καὶ μαρμαρινὴν προτομὴν τοῦ πρίγκηπος Βισμαρκ.

Ἐργετα μετὰ τὴν αἰθούσαν τούτῳ περιεργότερον τὸ δωματίον τῆς πτέρυγος ταύτης τῶν ἀνακτόρων, τὸ ἰδιαιτέρον τὸ αὐτοκράτορος σπουδαστήριον, ὅπερ παριστάνει ἡ σημερινὴ ἡμῶν εἰκὼν. Τὸ δωμάτιον τοῦτο φέρει τὸν ἀτομικὸν τύπον τῆς παρουσίας τοῦ ἡγεμόνος· ἐν αὐτῷ καὶ τὸ ἐλάχιστον τῶν ἀντικειμένων ἔχει σημασίαν. Παρὰ τὸ γωνιαῖον παράθυρον εὐρίσκειται τὸ ἐφῆ, ἀπλοῦν γραφεῖον ἐκ μαυνοῦ κατεσκευασμένον, ἄνωθεν τοῦ ὀπίου εἰσὶν ἀνηρτημένα αἱ εἰκόνας τῆς αὐτοκρατορίας ὡς καὶ τῆς πρῆφην αὐτοκρατορίας τῆς Πρωσίας Μαρίας ἐν νεανικῇ ἡλικίᾳ. Πλήθος εἰκόνων οἰκογενειακῶν κοσμοῦσι τοὺς πείριξ τοίχους· ὁ μῆσφ δὲ αὐτῶν, κατέχουσα θέσιν ἐπιφανῆ, διακρίνεται ἡ εἰκὼν φυσικοῦ μεγέθους τοῦ μεγάλου ὀμβύλλου.

Ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ τούτῳ προεξέρχει ἡ ἀνάμνησις τῆς δυστυχῆς βασιλείας Λουίζης, μητρὸς τοῦ αὐτοκράτορος. Ἐκεῖ δύο μικρῶν εἰκόνων αὐτῆς καὶ μιᾶς προτομῆς αὐτῆς ἐκ μαρμάρου ὑπάρχει ἐντὸς μικροῦ μέλανος κιβωτίου τὸ ἔκτυπον τοῦ προσώπου τῆς ἐκ κηροῦ, ληφθὲν ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατόν της. Ἀπὸ τοῦ τοίχου, ἐνθα εὐρίσκειται ὁ μέγας καθρέπτης, κρέμανται εἰκόνας ἱστορικαὶ παρελθόντων χρόνων· δύο αὐτῶν εἶναι Ὀριαμβασίας Ἑρσπίας, ἡ μὲν παριστᾷ τὸν Φραγκίσκον Β', ἐν μεγάλῃ αὐτοκρατορικῇ στολή, ἡ δὲ τὸν Ἀλέξανδρον Α'. τῆς Πρωσίας περιβεβλημένη τὴν γνωστὴν αὐτοῦ στολὴν ἐκ θαλίους πρασίνου χρώματος. Πησίον δὲ αὐτῶν αἱ εἰκόνας τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου καὶ τοῦ βασιλέως Φριδερίκου Γουλιέλμου Δ', ἀδελφοῦ καὶ προκατόχου τοῦ νῦν αὐτοκράτορος.

Μετὰ τοῦ σπουδαστηρίου τούτου συνεχεται ἡ βιβλιοθήκη, αἰθούσα ἐδύοχρος, ἀφ' ἧς θεὰ ὀρειαιότερη ἐκτείνεται πρὸς τὴν πλατείαν τοῦ θεάτρου, πρὸς τὸ Μουσεῖον καὶ πρὸς τὸν καθέδραν ναόν. Ἐν αἰθούσῃ τῆς βιβλιοθήκης κοσμοῦσιν αἱ ὀρειαιότερα προτομαὶ Πρωσῶν στρατηγῶν. Ἐὰ ἐν αὐτῇ βιβλία εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον θλικῆ στρατιωτικῆς, καὶ διάφοροι γεωγραφικαὶ χάρται.

Ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ διέρχεται μέγα μέρος τῆς ἡμέρας ὁ βασιλεὺς αὐτοκράτορ· ἐνταῦθα παραίθεται αὐτῷ καὶ τὸ πρόγεμα τῶν τῶ ἰπποῖν λαμβάνει συνήθως ὀρθὸς περιπατῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ἐν πρωϊνῶν δὲ καφεὲν πίνει ὁ ἡγεμὼν ἐν τῷ μικρῷ σπουδαστηρίῳ του, ὅπου ὁ ὑπηρετῆς τὸν τοποθετεῖ κατ' ἐκαστὴν πλησίον τοῦ μελανοδοχείου.

Η ΓΥΩΜΗΦΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ Σ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ ὡς ΔΗΜΟΤΙΚΟῦ ΣΥΜΒΟΥΛΟῦ ΕΝ ΜΑΚΟΝΙΣΤΕΡΕΙ.

Ἐσάκις Ἑλλῆν ἐν τῇ ξένη ζῶν τυγχάνει ἐπαίνων καὶ τιμῶν παρὰ τῶ ἔθνευ, ἐν μέσφ τοῦ ὀπίου διαμένει, οἱ ἐπαῖνοι οὗτοι αἱ τιμαὶ ἐξαιροῦσι τὸ ἔθνικόν φρόνημα. Ἐν Ἑλλάδι δυστυχῶς εἰσυνεβέβηκεν νὰ ἐπαῖνωμεν ἢ νὰ κατηγοροῦμεν ἀνεξέστατος ἐπιπολαίως, ἀλλ' ἐν ἀλλοδαπῶν χωρίοις καὶ κυρίως ἐν τῇ ἐποχῇ Ἐδρώπῃ οἱ ἄνθρωποι εἶναι φειδωλοὶ μὲν περὶ τοὺς ἐπαῖνους τὰς τιμάς, λλαν προφυλακτικοὶ δὲ ὡς πρὸς τὰς κατηγορίας ἐπιτιμηθείς.

Ἐὰς ἀσέφεις ταύτας ἐκάμαμεν ἀναγνώσαντες πρὸ τινῶν ἑμῶν κολακευτικῶν ἄρθρων περὶ τοῦ ἐν ΜΑΚΟΝΙΣΤΕΡΕΙ τῆς ἡγίας Κυρίου Σ. Χατζοπούλου, ὁμογενοῦς ἐκ τῶν διατριπτῶν ἀποκαταστημένου ἐν τῇ ἐμπορικῶτάτῃ ἐκείνῃ μεγαλοπόλει. Ἐπὶ τῇ λαβούσῃ χώρῳ ἐν τῷ φιλελευθέρῳ Συλλόγῳ Μυστακίου συνεδριᾶσαι εἰσήχθησαν παρὰ τοῦ πρεσβυτέρου οἱ δύο ὀρειαιότεροι δημοτικοὶ σύμβουλοι, εἰς Ἀγγλος καὶ ὁ ἡμέτερος Σ. Χατζοπούλος. Ὁσάκις δεκτὸς γενόμενος μετ' ἐπενεργημῶν, ἀτήγγειλε λόγον ἐπισημασάντῃ τὴν ὀμύγηριν.

Ὁ Σ. Χατζοπούλος εἶπεν ὅτι αἰσθάνεται ἔνθερον πᾶσι

πράξῃ τι ὑπὲρ τῆς εὐήμερίας τῆς πόλεως, ἐν ἣ κατοικεῖ, καὶ ὠδονὸς θέλει φεισθῆναι κόπου ὅπως, εἰ δυνατόν, ἐπιφέρει διόρθωσιν τῶν τυχόν κακῶς κειμένων. Λυπεῖται ὅτι τὸ ἀερίφρονι τῆς πόλεως εἶναι κακῆς ποιότητος καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ αἰτία, δι' ἣν ἡ πόλις τοῦ ΜΑΚΟΝΙΣΤΕΡΕΙ ἔχει ἐλλιπῆ φωτισμὸν, ἐν ᾗ ἡδύνατο καὶ εὐθιυότερον νὰ παρέχῃ φωτισμὸν καὶ κέρδη ἰκανὰ νὰ πραγματοποιηθῇ. Ὁσάκις παρήστησεν ὅτι οἱ ὀψηλοὶ δημοτικοὶ φέροι τεινοῦσιν εἰς τὸ νὰ ἀραιώσωσι τὸν πληθυσμὸν τῆς πόλεως, καὶ ὀπεσέθη νὰ ἐνεργήσῃ παρὰ τοῖς ἀρμοδίαις ὅπως ἐλαττωθῶσιν, ἵνα βλαῖ αἱ τάξεις διευκολυνθῶσιν. Αἰσθάνεται, προσέθηκε, μεγάλην συμπάθειαν πρὸς τὰς ἐργατικὰς τάξεις καὶ ἐπιθυμεῖ ὁ ἐργατικὸς λαὸς νὰ διάγῃ ἐν ἀνέσει καὶ εὐδαιμονίᾳ, καθότι θεωρεῖ δίκαιον, οἱ ἄνθρωποι οἱ κερδίζοντες τὸν ἄρτον αὐτῶν ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου τῶν νὰ τυγχάνωσι τῆς δεούσης περιποιήσεως ἐκ μέρους τῆς ἀνεπτυγμένης καὶ πεφωτισμένης κοινωνίας. Ἐν τέλει δὲ, εὐχαριστήσας ὁ Σ. Χατζοπούλος τὴν ὀμύγηριν διὰ τὴν κολακευτικὴν ὑπόδοχὴν, ὀπεσέθη, ἐὰν ἐλαχθῆν, νὰ καταβάλλῃ ἐν τῷ συμβούλιῳ πᾶσαν προσπάθειαν τεινούσαν εἰς τὴν πρόσοδον καὶ εὐήμεριαν τῆς πόλεως καὶ τῶν κατοίκων αὐτῆς.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΜΕΤΟΠΗ.

(Μετὰ εἰκόνας.)

Μεγάλα εἶνε τάποτελέσματα τῶν ἀνασκαφῶν ἃς ἡ γερμανικὴ κυβερνήσις ἐπεχείρησε καὶ διεξήγαγε κατὰ τὰ τελευταῖα πέντε ἔτη ἐν Ὀλυμπίᾳ. Σπάνια εἶναι ἴσως αἱ περὶ τὰς εἰκόνας καὶ ἃ εἶχον τῶς ἐπιχειρηθῆ συστηματικαὶ ἀνασκαφαὶ ἐν χώρῳ τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ οὕτω περιφανῶς. Διὰ τῶν ἀνασκαφῶν τούτων οὐ μόνον ἀνευρέθησαν καὶ ἐξητάσθησαν ἐπιστημονικῶς πλεῖστα εἰρηπία ναῶν, ὀθησῶρων, γυμνασίων, ἀμφιθεάτρων καὶ ἄλλων δημοσίων μνημείων, οὐ μόνον ἐξηχθησαν εἰς φῶς ἐκατοντάδες ἐπιγραφῶν διαλευκαίνουσαι πλεῖστα σημεῖα τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἱστορίας τῆς γλώσσης, ἀλλὰ καὶ ἐπλουτίσθη ἡ Ἑλλάς διὰ μουσεῖον πλουσιωτάτου ἔργων ὧν πλεῖστα ἐπιφανῆ. Ὀβτω δὲ ἐγνωρίσαμεν δύο μεγάλους γλύπτας τῶς σφεδῶν ἑλιως ἀγνώστους, τὸν Παιωνιον καὶ τὸν Ἀλκαμένον καὶ εἶδομεν ἀνατέλλοντα ὡς ἀστέρα τὸν ἀπαράμιλλον τοῦ Πραξιτέλους Ἐρμηῆ. Καὶ τὸ μὲν ἀριστοτέχνημα τοῦτο ὡς καὶ ἡ Νίκη τοῦ Παιωνίου καὶ τὰ ἄριστα ἀγάλματα τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς πολλὰκις ἤδη δημοσιευθέντα ἐγνώσθησαν ἐν τε εἰκόσι, τινὰ δὲ καὶ ἐν ἐκμαγείοις. Ἄλλ' ὀλιγώτερον εἶνε γνωστὰ ἄλλα ἔργα οὐχ' ἤττον ἀξιόλογα ἂν μὴ ὑπὸ τὴν ἔσοφιν τῆς ἐξόχου τέχνης, ἀλλ' ὡς γνωρίζοντα ἡμῖν τὴν σμικρὴν ἄλλων καλλιτεχνῶν ἐκ τῶν πολλῶν οὕτινες εἰργάσθησαν ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὡς τοῦτο καὶ ἐν τῇ Ἀεροπόλει τῶν Ἀθηνῶν. Ἄλλ' ὑπάρχει μεγάλη τις διαφορὰ μετὰ τῶν Ἀθηνῶν καὶ Ὀλυμπίας. Ἐκεῖ μὲν ἔχομεν τεχνίτας μορφωθέντας ἐν τόπῳ καλλιτεχνικῷ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν τοῦ Φειδίου καὶ τοῦ φιλοκάλου Περικλέους· ἐν δὲ Ὀλυμπίᾳ συνειργάσθησαν καὶ Πελοποννήσιοι, ἢ δὲ ἄλλ' ἐργασία τῶν τε κατωτέρων τεχνιτῶν καὶ αὐτῶν δὲ τῶν μεγάλων δὲν ἔχει

ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΜΕΤΟΠΗ.

τὴν ἀκριβείαν ἐκείνην καὶ ἐντέλειαν τοῦ ἀθηναϊκοῦ ἐργαστηρίου, ὡσεὶ ἐπιγεωμένης τῆς τέχνης νὰ τελειώσῃ ἔργα παραγγελλθέντα καὶ δεκτὰ γενόμενα ὡς ἐν ἐργολαβίᾳ. Ἄλλ' οὐχ' ἤττον ἀναγνωρίζεται καὶ ἐν τοῖς καλλιτεχνήμασι τῆς Ὀλυμπίας ἡ ἀπαρνηγνῶσις τῆς ἑλληνικῆς μεγαλοφυῆς σφραγίς.

Ἐν τῶν τοιούτων ἔργων παριστᾷ ἡ ἐνταῦθα δημοσιευμένη εἰκὼν, μετόπῃν ἐκ τοῦ προνάου τοῦ μεγάλου ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ τοῦ Διὸς. Ἐδρέθη δὲ τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο, ἔχον ὄψος μέτρον 1,59, τῇ 1830 Νοεμβρίου τοῦ 1876.

Παριστᾶται δ' ἐν αὐτῇ ἡ Ἀθηνα τὴν μὲν καθειμένην ἀριστερὰν χεῖρα στηρίζουσα ἐπὶ τῆς ὀρθίας παρ' αὐτῇ κειμένης ἀσπίδος, διὰ δὲ τῆς προεκτεταμένης δεξιᾶς κρατοῦσα πινάκος τὸ ὄρου ἐν ἡσυχίᾳ. Ἡ εἰσὸς καὶ αἱ πτυγαὶ αὐτῆς ὀμοιάζουσι πρὸς τὸν τρόπον ἄλλων ἀγαλμάτων εὐρέθωντων ἐπ' ἴσης ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὀδῶς τοῦ τῆς κληθείσης Ἴπποδαμείας. Κατὰ τοὺς ὄρους καὶ τὸ κράνος ἦσαν προεκτεταμένα χαλκᾶ κοσμήματα, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῶν κατὰ ταῦτα τὰ μέρη τῆς γλυφῆς σωζομένων ὀπῶν. Ἡ μορφή τῆς θεᾶς εἶνε εὐγενής καὶ ἀποπνέει θεῖαν τινὰ ἡμέριαν, ἢ δὲ βλη παράστασις ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην τὸν τρόπον τῆς Ἀθηναῆς, ὀλον συχὰ ἀπαντῶμεν ἄνωθεν ἀττικῶν τινῶν ψηφισμάτων, ἐνθα ἡ Ἀθηνα παρέχει στέφανον ὑπὸ τοῦ δήμου ψηφισθέντα ἢ ἄλλως εἰκονίζεται ὡς ἡ ἐμπνεύουσα καὶ ἐκτελοῦσα τὰς ἀποφάσεις τῶν δημοτῶν πολιτοῦχος. Ἄλλ' ἐν ἐκείνοις μὲν ἔχομεν συνήθως ἔργον κοινῶ ἐρμογλόφου, ἢ δὲ ὀλυμπιακῆ μετόπῃ εἶνε γλυφὴ ἀριστοτέχνου.

K.

ΓΝΩΜΙΚΑ.

Διὰ νὰ σοὶ συγχωρήσωσιν οἱ ἄνθρωποι τὴν ἐξουσίαν, πρέπει νὰ διατηρήσῃς αὐτὴν ἐπὶ πολλὸν, οὐχὶ δὲ νὰ ἐπαγγέρῃσαι ἀδιακόπως εἰς αὐτήν.

Ρουζώτος.

Δὲν ὑπάρχει πλοῦσιος μὴ δυνάμενος νὰ λαμβάνῃ, οὐδὲ πτωχὸς μὴ δυνάμενος νὰ διδῇ.

Γερνάνδος.

Ὁ δεσποτισμὸς τῶν μεγαλοφυῶν ἀνθρώπων εἶναι χειρότερος τοῦ δεσποτισμοῦ τῶν βασιλέων.

Φριδερίκος Β'.

Εὐτυχεῖς οἱ λαοὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἱστορίαν . . . καὶ αἱ δημοκρατίαι αἱ μὴ ἔχουσαι μεγάλους ἄνδρας.

Βαλτούρ.

Λέγεται κοινὸς ὅτι δὲν ὑπάρχουσι πλέον παιδία . . . Ναί, διότι δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν οἱ γέροντες.

Ἀλφόνσος Κάρρ.

Διὰ νὰ ἐπιφέρῃ τις κρίσιν περὶ τῶν ἀνθρώπων, πρέπει νὰ συζῇ μετ' αὐτῶν ἐν καιρῷ ἐπαναστάσεως.

Κορῖα Στάελ.

HENRY WADSWORTH LONGFELLOW.

(Μετά εικόνας, βρα σελ. 200.)

Ο LONGFELLOW, ο βασις των ποιητών της Αμερικής, ού το άνάταν αριστούργημα, "Τό όσμα του Χιαβάθα", δημοσιεύεται πρώτον ήδη εν άμείτρῳ έλληνική μεταφράσει, έγεννήθη τῆ 27 Φεβρουαρίου 1807 εν Πορτλάνδη της επαρχίας Μαινς. Έξτεπειδούθη δέ εν τῷ λυκείῳ του Βουίνδοι (Bowdoin College), ένθα και τῆ 1826, μόλις τό 19^ο έτος τῆς ηλικίας του άγων, διορίσθη καθηγητής των νεωτέρων γλωσσών. Πρην ή αναλάβη τῆν θέαν του ταύτην περιηγήθη τῆν Εβρώπην, και άπανακάμψας εις τῆν πατρίδα ανέλαθε μετά έκτάκτου ζήλου και πλείστης σπουδῆς άποτυχίας τῶς παραδόσεις του. Άπ' ού έδημοσίευσεν διάφορους μεταφράσεις ποιημάτων γαλλικῶν και γερμανικῶν εἰςδύοκαι τῆ 1835 τό πρώτον αὐτοῦ μυθιόδηγμα (Ottometer) δι' οὗ έγένετο άμέσως γνωστός καθ' άπασαν τῆν Αμερικῆν. Τῆ 1854 παρατηρήεις τῆς καθήγεσίας έπεδούθη άποκλειστικῶς εις τῆν προσφιλή αὐτῷ ποιήσαν, εν ή από έτών ζῆτι εἶχε καταλάβει θέαν έπιφανῆ δημοσιεύσεως τῆ 1839 τῶν "Υπερίων", τῆ 1840 "Τῶς νεκτερινῶς ήγους", τῆ 1842 "τῶν Ισπανῶν φοιτητῆ", δράμα φαντασιώδες, τῆ 1843 "Τά ποιήματα τῆς δουλείας", τῆ 1850 "Τό εἰδύλλιον Εδωγγελίνῃ", τῆ 1851 "Τῆν χρυσῆν παράουσην" και τῆ 1855, μετά δευτέραν εν Εβρώπη άποδημίαν, τό πάντων χαριέστατον και πρωτότυπον έλιος ποιήμα "Τό όσμα του Χιαβάθα", τό όποιον από τοῦ έτους τῆς έκδόσεως του μέχρι σήμερα μετρή 15 ζῆτι έκδόσεως και μεταφράσει έπανειλημμένως εις έλας τῶς εθνοπαίδας γλώσσας (μόνον ή Γερμανία έχει όκτα διάφορους αὐτοῦ μεταφράσεις). Εν τῷ έργῳ τούτῳ, ποιηθέντι κατά τῶν τρόπων τῶν ρουμῶν τῆς Φινλανδίας, αἱ ἰνδικαί παραδόσεις έκτίθενται εν εἰῃ τῆ άφελείας και χάριτι. Εν έτει 1867 εἰροαχόμενος ο ΛΟΝΓΦΕΛΛΟΥ εν Ιταλί μετέφρασε τῆν "Θείαν Κομφιδίαν" τοῦ Αάντου, και τῆ 1871 εἰέδοκε τῆν "Θείαν Γραμμίδιαν", εν ή ποιητικώτατα ένθετει τῶν θίον τοῦ Ιησοῦ Χριστοῦ.

Από τῆς έπογγῆς δέ ταύτης τά Απαντα αὐτοῦ εἰεδούθησαν έπανειλημμένως, και έτος δὲν παρέρχεται χωρίς νά δημοσιούηται νέα αὐτῶν έκδοσις.

Ο LONGFELLOW θαυμάζεται κυρίως διά τῆν χάριν και διά τό γλαφυρόν τῆς γλώσσας· αἱ εἰκόνες αὐτοῦ εἶσι ποιητικώταται, τό εἶθός προδίδουσι τῆς καρδίας του αἰσθησι και τό έρεχόν τῆς φωνασίας. Ο γηραιός ποιητής διάγει σήμερα παρῶ πάντων τιμώμενος και αγαπώμενος εν τῷ κάλλει τῶν οικείων του και εν μέσω τῶν δουλίων του θίον ζουγον και εὐδαίμονα.

ΤΟ ΔΣΜΑ ΤΟΥ ΧΙΑΒΑΘΑ.

Τό άπλον τοῦτο και άρελές ποιήμα, τό όποιον ζῆνόμεθα νά ύνομάσωμεν τῶς ἰνδικῆς Εἰδῆς, βασίζεται έπί άρχαίας παραδόσεις τῶν ἰνδικῶν φυλῶν τῆς βορείου Αμερικῆς περὶ άνδρός μυστηριώδους γενήσεως, οστις άπεσάτη παρῶ τοῦ Μεγάλου Πνεύματος, οπιος καθαρσίση τοῦς ποταμούς, τῶς λίμνας και τῶ δάση, και διδάξη τοῦς όμοφύλους του τῶς τέχνους τῆς εἰρήνης. Τό μυστηριώδες ταῦτο πρόσωπον ζῆτο γμιστόν παρῶ τῶς διάφοροι φυλαίς υπό τό όνομα τοῦ Μιχαήλως, τοῦ Χιαβού, τοῦ Μαναβού και τοῦ Χιαβάθα.

Εν τῷ έργῳτῳ συγγράματι τοῦ ιστοριογράφου SCHOLEMAYER (Κατάστασις τῶν ἰνδικῶν

φυλῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, μέρος γ') εἰρηται ή παράδοσις αὐτή, εις ήν ο ήμέτερος ποιητής προσέθηκε και άλλος λίαν περιέργουσι παραδόσεις τῶν ἰνδῶν, ος ήρανίσθη εκ διαφόρων συγγραμμάτων.

Η σκηνή τοῦ παρόντος ποιήματος είναι παρῶ τοῖς Όρηβαίσις, φυλή κατοικήουση τῆν μεσημερινήν δέλην τῆς μεγάλης λίμνης (Lake Superior) εν τῇ χώρα τῆ μεταδῶ τῶν "Κεχρωματισμένων βράχων" και τῆς "Μεγάλης Αίμου" κειμένη.

Τό ποιήμα, γεγραμμένον άνευ όμοιοκαταλητίας (όπως κατά τῆν φρασίν αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ μή ταῖθ φραγῆς εις τῆν ελευθέραν τῶν ἰδεῶν και τῶν εἰκόνων πορείαν) διαμεταίται εις τῆν Εἰσαγωγήν και εις 22 κεφάλαια, όν έκαστον φέρει ἴδιαν έπιγραφήν. Ἰ Περδύνηλοι.

ΤΟ ΔΣΜΑ ΤΟΥ ΧΙΑΒΑΘΑ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Άν μοι εἴπῃς· Πόθεν αὐται Αἱ μυθῶδες διηγήσεις, Αποπνεύσαι τῆν δρόσον Τῶν θασῶν και τῶν κοιλάτων, Και καπνῶν μικρῶν οικείων· Πόθεν αὐτῶ αἱ παραδόσεις Μὲ τῶν βῶθον τῶν κυμάτων, Μὲ βροχῶς και μεθ' οὐέλλας, Και μ' άγρίας άπηχρήσεις Τῶν θρονῶν επί τοῦ ἔρους;

Θ' άπαντήσω, θά σοι εἴπω· Απ' άγρούς, από τῶ δάση, Απὸ τῶς βορείους λίμνας, Εκ τῆς γῆς τῶν Όρηβαίων, Εκ τῆς γῆς τῶν Δακωτάχων, Απὸ ἔρη, από θάλαττα, Εὐθ' εἰρωδῶ εν μέσω Βοούριον ζωῶν και καλάμων.

Σαί τῶς λέγω, ως πρὸ γρόνων Μοι τῶς εἶπε Ναβαδάχας, Ο γλυκῶς τῆς χώρας ψάλτης. Άν δέ μ' έρωτήξ· Πού εἶραν Ο ἰνδῶς ο Ναβαδάχας, Τῶς άρχαίας ταύτας θλας Ἄλλοκότους παραδόσεις; Θ' άπαντήσω, θά σοι εἴπω· Εἰς τῶς φυλαίς τοῦ δάσου, Εἰς τοῦ κάστωρος τῆν τρώγλην, Εἰς τῶ ἔχρη τοῦ θουάσου, Εἰς τοῦ άστῶ τῆν κοίτην, Εκεί κάτω εις τῶ θάλαττα, Εἰς τῶ ἔρημα τῶ ἔλη, Ἡ περιστερῶ τῶς ψάλλει, Ἡ γλυκῶς τῆς χώρας ψάλτης, Ἡ άγρία χῆν τῶς ψάλλει, Ο εἰρωδῶς κ' ο τέτρας.

Άν δέ πάλιν μ' έρωτήξῃς· Τίς ο Ναβαδάχας ούτος; Εἰς τοῦς λόγους σου προθύμως Θ' άπαντήσω, θά σοι εἴπω· 'ς τῆν κοιλάδα Ταβασένθαν¹⁾, Τῆν κατάρφτον κοιλάδα, Ὅπου εἰν' οἱ καταβρέκται, Εκεί εἶχε Ναβαδάχας, Ο γλυκῶς τῆς χώρας ψάλτης. Εἶρετ' από μικροῦ χωριού Καίνοιτα εἰσοῖσι λευκῶνες,

¹⁾ Ἡ κοιλάς αὕτη, λεγομένη σήμερα Northway, κείται παρῶ τῆν πόλιν Albany εν τῇ επαρχίῃ τῆς Νέας Υόρκης.

Ὅπισθεν αὐτῶν τῶ δάσου Μὲ τῶ ἔχρηά του παιδα, Πρῶσινα κατῶ τῶ θέρος, Λευκά ἔλα τῶν χειμῶνα.

Εκεί δύνασαι τό βρῦμα Τῶ λαμπρόν ν' άκολουθήσῃς· Θά τό ἴδῃς δὲ τό έαρ Ἄκατάσχετον, κοχλάζον, Δαυδουστόλιστον τό θέρος, Τῶ φρονέπουρον δὲ πάλιν Ἐς πικρῆν λευκῆν ὀρέχλην, Γραμμῆν μαύρην τῶν χειμῶνα.

'ς τῆν κοιλάδα Ταβασένθαν, Τῆν κατάρφτον κοιλάδα, Εκεί έμενον ο ψάλλτης, Εκεί έβγαλλε τό ἔσμα Τῶ γλυκῶ τοῦ Χιαβάθα, Τῆν μυθῶδῃ γέννησίν του, Πῶς πρωσῆγετο, πῶς εἶχε Πῶς εἰρωδῶσε κ' έμύχθαι Ὑπὲρ τῆς εὐχαιρίας Και προδού τοῦ λαοῦ του.

Ὡ σαί, ὅσοι αγαπῶτε Τῆν σιγήν και εἰρημίαν, Τῶς γελῶσις περὶάδας Και τοῦς οικειροῦς λευκῶνας· Ὅσοις τέτραπαι εις τῶ δάση Τῶ φιδύρισμα τῶν ἰνδῶνων· Ὅσοις τέτραπον τῶν χειμῶνα Αἱ βροχαί και αἱ χῶνες Και ο ήχος τῶν ὀρνῶτων Ποταμῶν, ή και ο κρότοι Τῶν θρονῶν επί τοῦ ἔρους, Τῶν ἰσοίων αἱ ήχῆσεις Ἄναριθμητοί ως κόπτοι Ἄστυ πτερόγιον εἶναι — Σαίς άκούσατε τό όσμα Τῶ άπλον τοῦ Χιαβάθα!

Σαίς, οἱ τάσμα' αγαπῶντες, Τῶν λαῶν τῶς παραδόσεις, Αἱ όποιαί μὲς εἰκούσι Ἐς φωνῶν μεμακρυσμένα, Νηπιώδεις και γλυκαίαι, Ὅστε δὲν τῶς διακρίνει Ἄν ἦν φῶματα ή λέγωι — Σαίς άκούσατε τῶν μύθων Τῶ ἰνδῶ τοῦ Χιαβάθα!

Ὅσοι εἶχετε καρδίαν Ἀγάφουρον και νέαν, Και πισταῖς' άκρηδάντους; Εἰς θῆλον και εις τῆν φῶσον· Ὅσοι πάντοτε κ' εν πῆσι Τῆν καρδίαν τοῦ ανθρώπου θεωρεῖτε ανθρώπινῃν, Κ' εἶθα πεπεισμένοι, ὅτι Και τῶ στήθη τῶν άγρίων Ἰνδιανῶν έμῶς και πόθους Και εἰκόνας περιελπίου· Ὅτι ή χεῖρ τοῦ άδονήτου, Γελάσασα εις τῶ σάθη Ἄπασῆ τῆν τρυσχῆν Τῶ πρωτότου ἱσοῦ χεῖρα Σαίς άκούσατε τό όσμα Τῶ ζυμῶν τοῦ Χιαβάθα!

Ὅσοι κῶπτοις πλανῶσθε Διῶ μέτρον τῶν σωκείων Ἄτραπῶν έρῆμον χώρας Ὅπου ή πικρῆ μυρσίνη

Περιβάλλει χαρμένως; Τῶ έρεπασμένα τείχη, Κ' έσταῖς' επί τάφον Παλαῶ κομητηρίου Ἐπιγράμματα άρχαία Και σχεδῶν εἰρηλιμμένα, Γαγραμμένα μὲν άτέχνους, Ὅπου ὅμως πᾶν στοιχῆσιον Γέμει ολίθεως και πόθου, Και γενῶ θωβαίς οκέφεις Περί τῶν τοῦ κάσου τοῦτο Και περὶ τῶν μετῶ ταῦτα — Ὅ! σταθῆτε και ἴδετε Τῶ άπλον έπιγράμμά μου, Και άκούσατε τό όσμα Τῶ γλυκῶ τοῦ Χιαβάθα!

1.

Η ΚΑΠΝΟΣΥΡΙΓΞ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ.

Εκεί ὅπου εν τῷ μέσῳ Τῶν λευκῶνων άνοψούνται Τῶ έκτεταμένα ὄρη Τῶν κοκκίνων Λατομείων²⁾, Καταλθῶν τό Μέγα Πνεύμα Ὁ Δεσπότης τῶν ανθρώπων, Ἀπό τῶν κοκκίνων βράχων Συνακάσει τῶ ἔθνη Εἰς συνέλευσιν μεγάλην.

Απ' τῶ ἔχρη τῶν ποδῶν του Ποταμῶς εἰρήλεις, οστις Διῶ μέσο τῶν φαράγγων Μὲ ὄρην κατῆλθεν, λάμπων Ὅς τις φλογερῶς Κομήτης. Και τό Πνεύμα, κάτω νεύον, Μὲ τῶν δάκτυλῶν του ὄρθων Ἐλικοσῶδῃ χαράττει, Και τῷ λέγει· Ὅστω βέσι! Εκ τοῦ έρουθροῦ δὲ βράχου Μικρῶν θραῖς τότε τμήμα Και έντέχνως σχηματίζει Κεφαλῆν καπνοσωλήνος

¹⁾ Ο ΣΑΤΙΝ εν ταῖς έπιστολαῖς αὐτοῦ και σημαῖοσει περὶ τῶν ἠθῶν και ἠθίμων τῶν ἰνδῶν τῆς βορείου Αμερικῆς (Γάρ. Β.) περιγράφει ως εἶχε τῆν χώραν ταύτην· "Ενταῦθα (κατῶ τῶς παραδόσεις) εἶθε χάρων ή μυστηριώδης γέννησις τῆς εἰρωδῆς Σύριγγος", ήτις μετέδωκε τοῦς καπνοῦς τῆς εἰρήνης και τοῦ πολέμου μέχρι τῶν άποκέντρων άκρων τῆς αμερικανικῆς ήπειρου. Διῶ τοῦ έρουθροῦ τῆς σύριγγος ταύτης σωλήνος εἰρήλεις ὁ ὄρθος τοῦ πολέμου και τῆς εἰρονοίας. Ενταῦθα ὠσάτως εγεννήθη και ο τῆν εἰρήνην διηγῆλλον καπνοσωλήν, ο κεκοσμημένος διά τῶν περῶν τοῦ άετοῦ, ο διῶ τοῦ καπνοῦ αὐτοῦ σταματήσας τῆν ὄρην τῶν εἰρησοπολεμουμένων άγρίων φυλῶν. Εν αρχαιοτάτη έποχῇ τό Μέγα Πνεύμα συνακάσει ενταῦθα τῶς φυλαίς τῶν ἰνδῶν εις συνέλευσιν, και ἰσταμένον επί τῶν έρουθρῶν λατομείων άπέκτεφεν από τοῦ βράχου τεμάχιον και κατασκευάσει εν αὐτοῦ καπνοσωλήνα, εν έκπίσειεν ὑπέρνω τῶν κεφαλῶν αὐτῶν πρὸς βορῆαν, πρὸς νότον, πρὸς άνατολάς και πρὸς δυσαράς, και τοῖς εἶπεν ὅτι ο λίθος ούτος εἶναι έρουθρός — διότι εἶναι ή ἴδια αὐτοῦ σφῆρα — ὅτι πρέπει εἶς αὐτοῦ νά κατασκευάσει τοῦς εἰρηνοκόδς καπνοσωλήνας τῶν, ὅτι-άνηκει εις ἔθλους και ἔτι δὲν πρέπει πλέον νά μεταχειρίζονται τῶς πολεμικῶς αὐτῶν μαχαίρας. Εἰς τό τελευταῖον φῶσιμα τοῦ καπνοσωλήνος του ή κεφαλῆ του έκάλυφθη από πυκνοῦς νεφροῦς και ή ἔλη έπιφανεία τοῦ βράχου άνέλυσε επί μεγάλης έκτάσεως. Κατῶθεν δὲ φρεψήθησαν δύο μεγάλα σφῆλαια και δύο γυναικας (φυλαίς τοῦ έρουθ έκείνου χάρου) εἰσηλθον εν λάμπει φανερῇ· μέχρι οἱ-μερον άδούεται ή φωνή τῶν γυναικῶν εκείνων άπαντα εις τῶς έρωτήσεις τῶν μεγάλων ἑρέων και ἰατρῶν, οστινες εἰσοκατόμενοι τῶν ἄθιων έκείνου τόπον τοῦ συμβουλεύονται.

Μὲ γλυφῶς και παραστάσεις, Ἐκ τῆς ὄχθης δ' άποσπάσας Μικρῶν κάλων με φύλλα Σχηματίζει τῶν σωλήνα, Και πληροῖ αὐτῶν με φύλλα Κ' έρουθῶς φλοῦν ἰτάς. Φωσῶ τότε πρὸς τό δάσου Και τῶ δένδρα συνωθοῦνται, Μέχρις οἱ εκ τῆς τριβῆς τῶν Ἄναλάμπουσιν αἱ φλόγες. Και ὀρθῶς επί τοῦ θρους Ὁ Δεσπότης τῶν ανθρώπων Τῶν σωλήνα τῶν καπνίζει, Τῶν σωλήνα τῆς εἰρήνης, Σύνθημα διά τῶ ἔθνη.

Και θραδέως και ήρέμως Ὁ καπνός εις τῶν ἔρα Τῶν άτάραχον ὄψοφται, Ὅς λαπτή γραμμῆ τό πρώτον, Κατ' ὀλίγον παυνομένη, Και λευκῶν άπλοῦσα νέφος· Ὅς αἱ κορυφαί τῶν δένδρων. Και ὄψοφται και ὄψοφται Μέχρις ὄρανοῦ ὄψοφται, Και άπλοῦται, κ' επί τέλους Τῶν ὀρίζοντα καλύπτει.

Και από τῆν Ταβασένθαν Τῆν κατάρφτον κοιλάδα, Και τῆς Τσοκαλῆς τ' ἄλση, Ἀπό τῶ περῶν ὄρη, Ἀπό τῶς βορείους λίμνας Τῶν καπνῶν τῶ ἔθνη εἰλέπου Τῶ σωλήνος τῆς εἰρήνης, Τῶ ὄψοφμενον σημεῖον —

Ἴδοῦ, λέγουσι οἱ προφήται, Ἴδοῦ, λέγουσι, τό σημεῖον, Τῶ φαινόμενον μακρόθεν Ὅς κυρτός ἰτάς κλάδος, Ὅς χεῖρ νεύουσα εἶς ἔθνος. Ὁ Δεσπότης τῶν ανθρώπων Εἰς συμβόλιον τῶ ἔθνη Συνακάσει και τοῦς άνδρείους Τῶν λαῶν του στρατιώτας.

Τῶ εἰδῶς οἱ στρατιώται Ἐν σπουδῇ συνήλθον ἔλοι Οἱ Καμάχαι, Μοικῶνοι, Οἱ Οκτάβαι, Δελαβέραι, Οἱ Μελάμπεδες, Συσῶναι, Οἱ Ὁμαῶται και Παῶνοι, Οἱ Μανθῶναι, Δακωτάχαι, Ὅρηβαίαι και Ούρῶνοι — Ὅλοι εἶδον τό σημεῖον Τοῦ σωλήνος τῆς εἰρήνης, Κ' ἤλθον ἔλοι πρὸς τῶ ἔρη Τῶν κοκκίνων Λατομείων.

Και εἰστάθησαν κρατοῦντες Τῶ πολεμικῶ τῶν ὄπλα, Κεχρωματισμένῳ ἔλοι Ὅς τοῦ φθινοπώρου φύλλα Ἡ ως ὄρανοῦς πρῶταις. Και προσέβλεπον ἀλλήλους Μ' ὄμμα γέμον δουρατίας Και με τῆν καρδίαν πλήρη Ἀπό τῶ άρχαίον μῆτος Κ' έκδικήσεως τῶν δεσφῶν, Τῶν προγόνων τῶν άγρίων Φοβεράν κληρονομίαν.

Τῶν λαῶν ο μέγας Πλάστης Τοῖς προσέβλεπεν εὐσπλαγγῶς

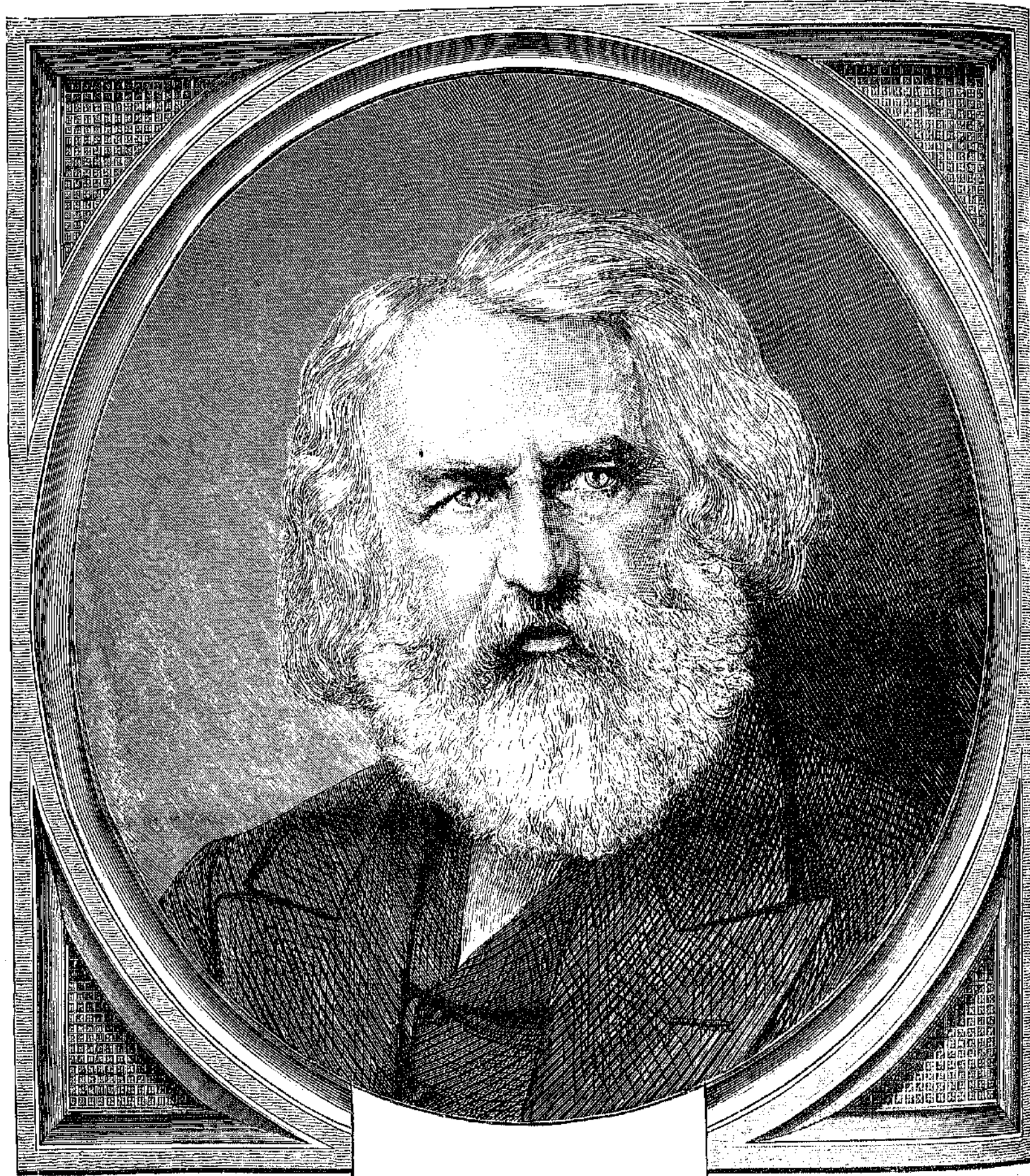
Και με πατριχῆν άγάπην, Τοῖς προσέβλεπεν, ως ἑλέπει Ὁ πατήρ επί τῶν τέκνων Λυσοῦδῶς φιλονικούντων, Κ' ἤπλωσε τῆν δεξιάν του, Ὅπως υπό τῆν σκιάν τῆς Τῶς εἰσφύεις κατευοῖση Και τῆν πυρετώδη λύσαν. Εἶτα με φωνῆν θρονῶδῃ, Ἄνηχούσαν ως τῶ βρῦμα Τῶ εις φάραγγας θωβαίς Μετῶ κρότου καταπίπτον, Εἶτα πρὸς αὐτοῦς ταῦτα·

"Τέκνα, ὄσοιχοῖ μου τέκνα, Ὅ! άκούσατε τοῦς λόγους Και τῶς παραινέσεις τοῦτας Τοῦ Κυρίου και Πατρός σας! Ἐἶν ὡς εἶδικα πρὸς θῆραν, Ποταμῶς πρὸς ἄλσιαν, Και ἄρκοῦδας, και θουάσους, Και βορκῶδας, και εἰλάρους, Κάστωρας κ' άγρίας χῆνας· Σας εἰσάλλια τῶ δάση Μὲ πτηνά, και με ἔχθιας Τῶ νερά τῆς χώρας ἔλα — Πῶς λαπῶν; ὅν ὡς άρκοῦσιν Ὅ! αὐτῶ και πολεμεῖτε Ἀμοιβαίως εις τῶν ἄλλων; Ἐβαρῶνθην τῆν ὄρην σας, Και τῶ μῆση, και τῶς βήσεις, Και τοῦς συναχῆς πολέμου· Ἐβαρῶνθην τῶς άγρίας, Φωκῶς σας έκδικήσεις. Τέκνα μου, συλλογιόθητε· Ἡ ἰσθῆ εν τῆ ενόσει, Κίνδυνος δ' εν δικαιοσίαι! Ὅθεν τοῦ λαοῦ νά εἶπη Ἄδελφοί ήγαπημένοι Ἐν εἰρήνῃ πρὸς ἀλλήλους. Θά σας στελλω και Προφήτην, Λασπόδητον σωτήρα, Ὅσοις θά σας ὀδηγήση Και εἰδέξῃ, και μαζῶ σας Θά μοχθῆ και θά συμπασῆ. Ἄν άκολουθήτε τοῦτον Εὐτυχῆς θά ἦσθε ἔλοι, Ἄν δὲ ὅμως τοῦ σωτήρος Ἄμελήσητε τοῦς λόγους, Βαθύρῶδῶν δ' άπολοσθήτε!"

"Τῶρα εις τό βρῦμα τοῦτο Νά έκπλῶνθε άμέσως Τῶ πολεμικῶ σημεῖοι, Νά έκπλῶνθε τῶ αἶμα Τῶ μολῶν σας τῶς χεῖρας. Θάψατε τῶ ἔπλα ἔλα", Θραύσατε από τοῦ βράχου Τοῦ κοκκίνου μικρῶν τμήμα, Και έκκόψατες καλῶμως Σχηματῆσας σωλήνας, Καπνοσύριγγας εἰρήνης, Και ὀμοῦ καπνισαῖς τῶς Τοῦ λαοῦ εν ἡμονίαι, Ἄδελφοί ήγαπημένοι!"

Ἐνταῦθα εἶπεν ὁ μέγας Πλάστης Τοῖς προσέβλεπεν εὐσπλαγγῶς

²⁾ Παρῶ τοῖς άγρίοις ἰνδοῖς τῆς βορείου Αμερικῆς ὕπρχεν ἔθμον νά θάπτουσι τῶ ὄπλα, ὅταν έπασεν ο πόλεμος. (άκολουθετ.)

Ο ΠΟΗΤΗΣ LONGFELLOW (έν ηλικία 72 ετών).

ΤΟ ΟΡΟΣ ΑΡΑΡΑΤ ΕΝ ΑΡΜΕΝΙΑΙ.

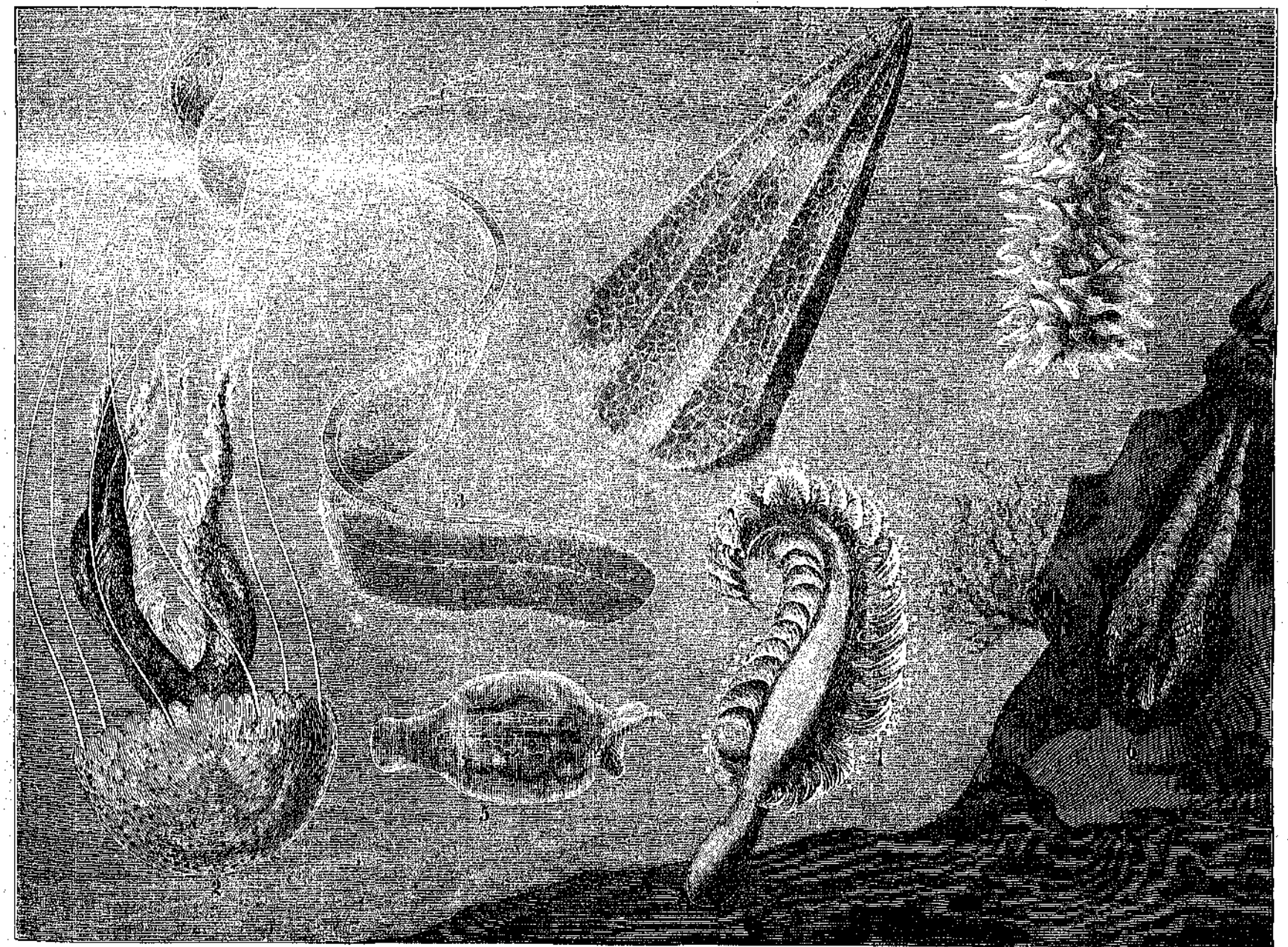
(Μετ' εικόνας, όρα σελ. 201.)

Ἡ ἀπὸ Ἐριβάνης πρὸς τὸ ὄρος Ἀραράτ ἀγούσα ἕδρε φέρει διὰ τῆς πεδιάδος τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ. Μέχρι τινὸς ἡ γῆ εἶναι εὐφορος καὶ καλλιεργημένη, εἰς τοὺς πρόποδας ὅμως τοῦ ὄρους ἡ φωτειὰ εἶναι ἀραιὰ, καὶ ἡ κορυφή τοῦ γίγαντος, γυμνὴ παντὸς δένδρου καὶ τοῦ ἐλαχίστου θάμνου, προσβλέπει ἀγρία καὶ σόννοφρος τὸν ὀδοιπόρον. Ἡ κορυφή αὕτη, ἐπὶ τῆς ἠπείρας κατὰ τὴν Ἁγίαν Γραφήν προσήραξεν ἡ ζωτικὸς τοῦ Νῶε, ἔχει περιφέρειαν διακοσίων ὡς ἑγγιστα θεμάτων. Πρὸς ἀνατολὰς φαίνεται ἡ ταπεινότερα κορυφή τοῦ μικροῦ λεγομένου Ἀραράτ, ἔχουσα ὕψος 3900 μέτρων ἀνωθεν τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Εἶναι δὲ ἡ κορυφή αὕτη ὀρεπέδιον περικυκλωμένον ὑπὸ ἀπέλων μικρῶν βράχων. Ἐνταῦθα εὐρίσκονται πάμπολλοι τουρκικοὶ τάφοι ἀρχαιο-

τέρων καὶ νεωτέρων χρόνων, διότι, ὡς γνωστὸν, ὁ διακατέχων πῶθος τῶν Μωαμεθανῶν εἶναι νὰ ταφῶσιν ἑσὸν ἐνθάδε τερον. Περιέρχον εἶναι αἱ ἐπὶ τῶν ἐπιτομῶν στήλων ἐπιγραφαὶ μίᾳ αὐτῶν λέγει· "Θεὲ μου, ἡ χάρις σου εἴη, ἐπὶ τοῦ Μωαμεθάν, Ὁ θεμελιώσας τὸν τάφον τοῦτον, Ὁσμάν, ἔγραψε ταῦτα ἐν μηνί Σεβὰλ τοῦ ἔτους 650." Περιγραφὴν ἐπέτιν τῶν μερῶν τούτων, ὡς καὶ ἐν γένει τῆς Ἀνατολῆς, εὐρίσκει ὁ ἀναγνώστης ἐν τῷ σπουδαιστάτῳ καὶ νεωτάτῳ συγγράμματι "περὶ Ἀνατολῆς" τοῦ βαρῶνου Ἀρμάνου von SCHWEIGER-LERCHENFELD, ἐκδοθέντι μετὰ πλειστῆς ἰσχυρῆς τοκαλίας ὑπὸ τοῦ ἐν Βιέννῃ βιβλιοπώλου Κυρίου Δ. HARTMANN (1882). Τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦτο διακρίνεται διὰ τὰς πωταλίας αὐτοῦ ἐκδόσεις.

ΤΟ ΟΡΟΣ ΑΡΑΡΑΤ ΕΝ ΑΡΜΕΝΙΑΙ.

Ο ΦΩΣΦΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

Ο ΕΝ ΔΕΙΨΙΑ ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΠΑΥΛΟΣ".

Ἦρχασεν ἤδη ὡς φαίνεται καὶ ἐν Γερμανίᾳ ἐπιτεινόμενον καὶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ζωηρότερον ἐκδηλούμενον τὸ φιλελληνικὸν φρόνημα. Ἐβλογον ἀφορμὴν πρὸς διαμόρφωσιν καὶ ἐπιβρώσιν τῆς χρίσεως ἡμῶν ταύτης παρέσχε σὺν ἄλλοις καὶ ἐορτή τις, ἀρκίως τελεσθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐν Δειψίᾳ μουσικοῦ Σολλόγου "Παύλου", ἀπαρτιζομένου ὑπὸ φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου.

Τὰ μέλη τοῦ σωματείου τούτου τιμῶντα τὴν μνήμην τοῦ ποιητοῦ ΒΥΤΤΟΝΕΝ, ἐγκρίτου μέλους αὐτοῦ ἀπάρξαντος, ἐτέλεσαν οἰονεὶ πολιτικῶν ὑπὲρ αὐτοῦ μνημόσυνον, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐγένετο τῇ 15]27 Ὀκτωβρίου. Παραδόξως ὅμως ἐν τῇ ἀναμνήσει ταύτῃ ἐγένετο μνεία καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ μεγάλου ποιητοῦ καὶ ἐλευθερίου ἀνδρὸς Βύρωνος, τοῦ ἐν πάσῃ εὐγενεῖ ἑλληνικῇ καρδίᾳ λιαν προσφιλοῦς καὶ περιπολίτου· τὸ ὄνομα δὲ τοῦ διασώματος τούτου ἀνδρὸς συμπεριελήφθη ἐν τῇ ἐορτῇ ταύτῃ, λόγῳ μόνον, ὅτι ὁ πρῶτος μεθρημύνησεν εἰς τὴν γερμανικὴν πολλὰ τῶν ἔργων αὐτοῦ καταστήσας οὕτω τὰ ἐλευθέρια, ὄψηλά καὶ εὐγενῆ τοῦ ἀνδρὸς τούτου φρονήματα μᾶλλον προσεῖτα τῷ γερμανικῷ λαῷ, προσπορισάμενον ἐντεῦθεν πολλὰ τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα. Τούτου λοιπὸν ἕνεκα καὶ εὐγνωμοσύνης χάριν ἐώρτασεν ὁ ῥηθεις Σύλλογος ἀμφοτέρων ἡμῶν τῶν ἀνδρῶν τούτων τὴν μνήμην, καὶ ἦν ὡς ἂν ἐρρόθη ἡμέραν. Ἦ τελετὴ δ' αὕτη εἶχεν ὡς ἑξῆς. Συναθροισθέντων τῶν μελῶν καὶ τῶν προσκεκλημένων εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ ὀριθεύσαν αἴθουσαν, ἐντολῇ τοῦ προέδρου, DR. ΛΑΝΘ, ἤρξατο ἡ τελετὴ περὶ τὴν 8½ ὥραν μ. μ. δι' ὁδῆς ἄσματος, μετ' ἣν ἐξεφωνήθη καὶ λόγος ὑφ' ἑνὸς τῶν μελῶν. Ἐν τούτῳ ὁ ἀγορεύων περιγράφων τὰ κατὰ τὸν βίον, τὴν πολιτείαν, καὶ ἐν γένει τὴν χαρακτῆρα τῶν ἀνδρῶν τούτων, ὧν τὸ χρῆσιμον καὶ ἐπιωφελὲς ἐν τῇ κοινῇ ἐπαρκῶς παρέστησε, συνῆψε στενωπὰ καὶ ὡς διὰ τινος μουσικῆς γυφύρας πολλὰς πράξεις καὶ ἐνεργείας τοῦ Βύρωνος μετὰ τοῦ ἱεροῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος τῶν Ἑλλήνων, ἔνθα κατέδειξεν ἐναργῶς τὸν φιλοερὸν καὶ ἀκατάκτον αὐτοῦ ἐνθουσιασμόν, τὰς ἀκαμάτους καὶ εὐγενεῖς προσπάθειας πρὸς ἀπαλλαγὴν αὐτῶν ἐπαγούσας δουλείας, ἧς τὰ δευτὰ, ἐξηκολούθει λέγων, περιγράφας ζωηρῶς ὁ Βύρων διὰ τοῦ φιλοερῶ καὶ ἀευγάρου καλαίου του, εὐθαρῶς δὲ καὶ διαπρυσίως πρὸ τῶν ἰσχυρῶν διαμεληθῆσας συνετέλεσεν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ ἀνεξαρτησίαν τῆς σήμερον ἐλευθέρως καλουμένης Ἑλλάδος, τῆς χώρας δηλονότι ἐκείνης, ἐξ ἧς ἀνεδείχθησαν ἄλλοτε οἱ δεξιότεροι ἀκαπανεῖς τοῦ πολιτισμοῦ καὶ μεγαλειότεροι διδάσκαλοι τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐνθάδε λόγον δὲ καὶ περὶ τῶν νέων Ἑλλήνων ποιούμενος ἐξέμνησε δεόντως ὁ εὐγενὴς ῥήτωρ τὰ μεγάλα αὐτῶν ἀνδραγαθήματα; ἄτινα διέπραξαν οὗτοι κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας αὐτῶν ἀγῶνα, καὶ κατέδειξε σπουδαίως καὶ ἀκαταμάχητως τὴν καταπληκτικὴν αὐτῶν ἐπίδοσιν εἰς τε τὰ γράμματα, τὰς ἐπιστήμας καὶ τὸν πολιτισμὸν καθόλου· προϊόντος δὲ τοῦ λόγου τούτου, ἀριθμῶν τὰ προτερήματα αὐτῶν, ἀπεφάνετο πᾶν εὐφύμῳ ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, ὅπερ ἦς ἔλεξε σὺν ἄλλοις καὶ τότε. Ἦ ἑλληνικὴ φυλὴ ἐκτιμῶσα δεόντως τὰς πολλὰς καὶ μεγάλας πρὸς αὐτὴν ὑπηρεσίας τοῦ Βύρωνος χροσῆς γράμμασιν ἐνεσχάραξε θαύτως ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ φόρον θαύσεως εὐγνωμοσύνης ἀποτίουσα τῇ ἱερᾷ τοῦ ἀνδρὸς τούτου μνήμῃ ἴδρυσεν ἐν Ἀθήναις καὶ Σύλλογον κανονικῶς λειτουργοῦντα καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ φέροντα, καὶ ἀνήγειρε πρὸ μικροῦ ἐν τῇ ἡρωικῇ πόλει Μεσολογγίῳ, ἔνθα ὁ ποιητὴς κατέλυσε τὸν βίον αὐτοῦ ὑπὲρ αὐτῆς ἀγωνιζόμενος, περικαλλὲς μνημεῖον, ὃ τινος ἐορτωδῶς τελεῖται σήμερον ἡ ἀποκάλυψις.*) Μετὰ τὴν ἐκδήλωσιν δὲ τῶν θερμῶν αὐτοῦ τούτων πρὸς τοὺς Ἑλληνας συμπαθειῶν καὶ εὐγενῶν ἀληθῶς αἰσθημάτων, ἄτινα ἀκαριαίως ἄμα τε καὶ μελωδικῶς καὶ ἐναρμονίως ἀνηχηθῶντα καὶ ἐν τῇ εὐγενεῖ

*) Σημ. Ὁ θρῆνος τῆς ἡμερομηνίας ταύτης προσήλθεν ἐκ παρανοήσεως ἀπὸ τῆς 25 ἐλέγθη 15 Ὀκτωβρίου.

καρδίᾳ τῶν παρεστώτων προσέχουσαν αὐτοὺς συνεχῶς εἰς ἐθελονταίους ἐπιδοκιμασίας, ἔστρεψε τὸν λόγον ὁ ἀγορεύων καὶ αὐτῶν τεχνιγόντων πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς ἀνωθι μνημονιομένους καὶ κατέληξεν αὐτὸν στεφάνους ἐγκωμίων πᾶν δεξιῶς ὑπὲρ αὐτῶν πλέεας. Ἄμα δὲ τῇ περατῶσει τοῦ λόγου τούτου ἠδύγηθη ὁ πρόεδρος ἐκ τῆς ὑφῆς αὐτοῦ προέτεινεν εἰς τὰ μέλη τοῦ σωματείου, ἵνα αὐθιρῶν ἀποσταλώσι πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις ἡμῶν τοῦ Βύρωνος σύλλογον συγχαρητήριον εὐχαί ἐπὶ τῇ ἀπακαλυπτικῇ ἐορτῇ τοῦ ῥηθέντος μνημείου, μαθὼν ὅμως παρὰ τοῦ ἐπιπροέδρου Ἀρχιμανδρίτου καὶ τοῦ προέδρου τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες κληθῆναι μετέσχον τῆς τελετῆς ταύτης, ὅτι ἡ ἀποκάλυψις αὕτη τελεθῆναι καὶ ὡς εἶχον οὗτοι πληροφωρίας ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν ἐφημερίδων τῇ 25]6 Νοεμβρίου, διέταξε πάραυτα τὴν ἀναβολὴν τῆς τελετῆς ταύτης, γεννησομένης ἴσως ἐν ἄλλῃ εὐθέτω περιστάσει ἀπ' οὗ δὲ τὴν ἀναβολὴν ταύτην ἠκολούθησε μικρὰ πᾶσι, ἐλήσαν καὶ αὐθις αἰτήσας τοῦ Προέδρου ἕνια ἄσματα ὑφ' ὅμοῦ τῶν μελῶν, καὶ οὕτως ἐληξεν ἡ τελετὴ αὕτη διαρκέσασα τὰς δύο καὶ ἥμισυ βίας ὥρας.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ
ΕΚ ΤΗΣ
ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ.
ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ Ο ΚΟΜΝΗΝΟΣ.
(συνέχεται ἔτι παραυτίκα ἀριθμ.)

— Ἀνδρόνικε, ἐξακολουθεῖ ὁ Ἀλέξιος· φωνῆ λαοῦ, Κυρίου! Ὁ Κύριος σὲ ἀναγορεύει βασιλεῖα. Ἐξὸθ' Ἰωνῆ θέλειμα τοῦ!

Καὶ ὁ Ἀλέξιος λαμβάνει ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν Ἀνδρόνικον ἀναβιβάζει αὐτὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου.

Καὶ ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ θρόνου κάθηται συναυτοκράτορας ὁ Ἀλέξιος καὶ ὁ Ἀνδρόνικος.

Καὶ ὁ Ἀγιοχριστοφορίτης ἐξέρχεται εἰς τὸν ἐξώστην καὶ τοῦ ὄψηλῳ ἐκείνου βήματος ἀγγέλλει εἰς τὸ ἐν τῇ πλατείᾳ θοῦμενον πλῆθος τὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ θρόνου συμβαίνοντα ἰσχυρωτέρα ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ πλῆθους καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἀνακράουσιν ὄθλοι ἀνεχρῶσαι.

— Φέρετέ μοι τὴν βασιλικὴν μῆτραν, ἐξακολουθεῖ ὁ Ἀλέξιος φέρετέ μοι τὴν βασιλικὴν στολήν. Ἰγὼ — ἐγὼ αὐτὸς θέλω σοὶ τὴν περιβάλλω.

Καὶ προσάγεται ἡ μῆτρα καὶ ἡ βασιλικὴ στολὴ, καὶ ὁ Ἀνδρόνικος περιβάλλεται αὐτὴν καὶ κάθηται ἐπὶ τοῦ θρόνου.

Καὶ ἀπὸ τοῦ ὄψηλῳ ἐξώστου ὁ Ἀγιοχριστοφορίτης ἀνακράει τὰ πάντα εἰς τὰ πυκνὰ τῆς πλατείας πλῆθη· ὁ δὲ λαὸς ἀκούει καὶ ὁ μανιώδης χορὸς ἐξακολουθεῖ.

Καὶ ὡς ἀστραπὴ διαδίδεται ἀπὸ τὴν πάλιν τὸ πᾶν θαῦμα.

Τὸ ὄνειρον τοῦ Ἀνδρονίκου πραγματοποιεῖται.

Περὶβλεπτε τῆς Ἁγίας Σοφίας ναὸς, περιβάλλου τὴν ἐπισημὸν σου στολήν· κοσμήθητι ἐπὶ τῇ μεγάλῃ τελετῇ· ἐπισημὸν ποικιλοχρῶς λαμπάδας σου καὶ ἀνοῖσον τὰς εὐρείας πόδας σου διότι σήμερον προσέρχονται σοὶ δύο ἰσχυροὶ βασιλεῖς, οἷσιν ἐδὲ σὲ στέμματος τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου λάβουσι τὸ χροῖμα τῆς ἐξουσίας! Καὶ σὺ, σεβάσμιε Πατριάρχᾳ, Βασιλεῖ Κωνσταντινουπόλεως εἰσεύσου εἰς τὸν ναὸν μετὰ τῶν ἱερέων καὶ διακόνων σου ἐπὶ τὸν στέφην τὸν ἀνδρᾶ, εἰς τὸν ὀφείλεις τὴν πατριαρχικὴν σου στέφανον ἀρπάξαι, κάτοικαι, τῆς Κωνσταντινουπόλεως, στεφύσαστε πανταχόθεν τὴν ἀστραπὴν εἰς τὸν πάνσεπτον ναὸν, ὅπως παραστήτε τὴν μεγάλην τελετὴν!

Ἦ βασιλεῖς τῶν πόλεων χαιρετίζει σήμερον διπλὴν στέφην, χαιρετίζει σήμερον τὸν ἄνακτα τὸν ἐν τῇ πορφυρᾷ γεννηθέντα καὶ τὸν ἄνακτα τῆς ἐκλογῆς τῆς· χαιρετίζει σήμερον τὴν ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου συγχάθεδρον θυάδα.

Πρὸς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν διηυθύνεται ἡ βασιλικὴ συνοδεία σοβαρὰ καὶ μεγαλοπρεπῆς. Ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ πελωρίου τὸ ἀνάστηγμα Ἀνδρονίκου ἐφέρετο ὁ ἰσχνὸς παῖς, ὁ αυτοκράτωρ Ἀλέξιος. Καὶ δάκρυα ἄφθονα ἔχυνεν ὁ Ἀνδρόνικος, δάκρυα συμπαιθῶς συγκινήσεως, ὡς ἔλεγον οἱ παρακολουθοῦντες αὐτὸν ὄπαδοι καὶ κληρικοί. Ὁ δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ κλαίουτος γέροντος φερόμενος παῖς προσέβλεπεν ἀπαθῆς καὶ ἀδιάφορος τὸ συνοδεῖον αὐτοῦ πλῆθος.

Αἱ πόλαι τοῦ μεγαλοπρεποῦς ναοῦ ἦσαν ἀνοικταί, καὶ τὸ πλῆθος εἰσώρμησεν ἐντὸς αὐτοῦ. Ἐμπροσθεν τῆς ἁγίας Πόλης Ἰστατο τὴν πλουσίαν αὐτοῦ ἐνδεδυμένους στολήν ὁ πατριάρχης Βασιλείος ἐν μέσῳ πολλῶν ἀρχιερέων καὶ ἱερέων. Ἐκατοντάδες λαμπῶν διέχεον ζωηρῶν φῶς εἰς τοὺς ἀγεράχους ἐκείνους καὶ ὄψηλῳ θόλους, καὶ ἡ τελετὴ εἶχε τι πομπῶδες καὶ σεμνόν.

Πρὸ τῶν θαυμάσιων τῶν πρὸς τὴν ὠραίαν Πύλιν ἀγούσων ἐπίσκοποι γονυπετεῖς οἱ δύο βασιλεῖς, ὁ παῖς καὶ ὁ πρεσβύτερος, παραπλευρώς. Καὶ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ βήματος ὄπισθεν τῆς μουσικῆς τραπέζης κατεβιβάσθη ὑπὸ δύο ἀρχιερέων τὸ χρυσοῦν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου στέμμα. Λαβὼν αὐτὸ ὁ πατριάρχης τὸ ἐπέθηκε πρῶτον ἐπὶ τῆς λευκῆς κόμης τοῦ Ἀνδρονίκου καὶ κατόπιν ἐπὶ τῶν μελανῶν τοῦ Ἀλεξίου δυστρόχων.

Πρὸς τί ἡ διακρίσις αὕτη; Πρὸς τί νὰ ὑποχωρήσῃ ὁ παρφυρογέννητος εἰς τὸν πρῶτον ἐξάρστον; Καὶ ἐφρίξαν οἱ γέροντες πολιταὶ ἐπὶ τῇ ὕψι ταύτῃ. Μὴ δὲν ἐπρεπεν ὁ πολὺπειρος, ὁ λευκόβριξ ἄναξ νὰ προηγηθῇ τοῦ ἀπείρου καὶ λειογενεῖου; Οὕτως ἐκρίναν ὁ σφοδρὸς πατριάρχης ἐν τῇ ὄψηλῃ αὐτοῦ συνέσει.

Τὶ εἶπες πρὸς τοῦτο, ὦ σιὰ καὶ τοῦ ζαϊμηνήστου Μανουήλ; Ὁ υἱός σου καὶ διάδοχος, ὁ παρφυρογέννητος Ἀλέξιος, νὰ δεχθῇ τὸ στέμμα ὡς ἐλεημοσύνην παρὰ τοῦ ἀσπόνδου ἔχρου σου, παρὰ τοῦ Ἀνδρονίκου, ὃν σὺ κακῶν κακῶς ἀπέπεμψας καὶ ἐξώρισας;

Καὶ προσήλθον οἱ ἐστεμμένοι βασιλεῖς πρὸς τὴν ὠραίαν Πύλιν, ὅπως δεχθῶσι τὴν ἐδύοσιαν τοῦ πατριάρχου· προσήλθεν ὁ παῖς ἀδιάφορος, μὴ συναίσθανόμενος τὶ ἐπράττειν οὐδὲ προσέχων εἰς τὰς εὐχὰς τοῦ ἱεράργου· προσήλθε καὶ ὁ Ἀνδρόνικος, οὗ τὰ εἰληθὴ ἐπρόφερον ἄριστον πιστεως καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν συγχάθεδρον αὐτοῦ ἄνακτα.

Ἀνθρώπε θέθηλε, πῶς ἐτόλμησας τόλμημα τοιοῦτο; Δὲν ἐφοβήθης, μὴ σε κατακόσῃ τὸ οὐράνιον πῦρ; Καὶ σὺ, σεπτὲ παῖς, δὲν κατεκρημνίσθης ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ θεθλιώσει; Δὲν ἐσχίσθη, ῥῆ, νὰ καταπέτῃς τὸν ἀνδρᾶ, ὅστις πίσιτι καὶ ἀγάπῃ ὀμνῶν ἐμελέτα ἐν τῇ καρδίᾳ του μαύρην προδοσίαν καὶ φόνον κατὰ τοῦ ἰθιῦσιν παιδὸς καὶ συναυτοκράτορός του;

Ἦ μεγαλοπρεπῆς τελετὴ εἶχε τελεῖσθαι, καὶ ἡ βασιλικὴ ταμπὴ ἐξήλθε τοῦ ναοῦ. Τώρα καὶ οἱ δύο βασιλεῖς ἐκάθητο ἐπὶ ἰσχυρῶν ἵππων, καὶ ἀγερώχως ἔλαμπεν τοῦ Ἀνδρονίκου ὁ ὄψηλῳ. Ὁ Ἀλέξιος ἔβαιναν ὡς πρῶτερον ἀπαθῆς καὶ κεκυφῶς, καὶ ὡς ἴμα ἀγόμενον ἐπὶ τὸ σφαγεῖον παρακολουθοῦν εὐπειθεῖς τὸν σφαγέα του.

"Πολλὰ τὰ ἔτη! ἐκράνθαε τὸ πλῆθος. Τῶν μεγάλων βασιλέων Ἀνδρονίκου καὶ Ἀλεξίου τῶν Κομνηνῶν πολλὰ τὰ ἔτη!" Ἄλλ' ὁ Ἀνδρόνικος ἐκέντα τὸν ἵππον του καὶ ὡς ἀστραπὴ διήρχειτο ἡ πομπὴ τὰς ὁδοῦς.

Πρὸς τί ἡ σπουδὴ αὕτη τοῦ Ἀνδρονίκου; Φοβεῖται μὴ χεῖρ δολοφόνου ἐπιτεθῇ κατ' αὐτοῦ ἐκ τινος στενωποῦ; Φοβεῖται μὴ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιόν του φοντάσματα αἱματόφυρτα, ζητοῦντα νὰ τῷ παρακλώσωσι τὴν διάβασιν; Ἄλλ' ὁ Ἀνδρόνικος δὲν φοβεῖται· ἐν μέσῳ τῶν πεισματωθεστέρων μαχῶν οὐδέποτε ἀπώλεσε τὸν ὄφθαλμόν. Ὁ Ἀνδρόνικος ἐν τῷ μακρῷ καὶ θυελλώδει αὐτοῦ εἴψι πολλὰς παρέστητὴς μάχης σκηνῶν φρικῆς καὶ αἱμάτων· καὶ τώρα, ἐν τῇ ἀκμῇ τοῦ ὀριάνθου του, περιβεβλημένος τὴν πορφυρᾶν,

τώρα, παρακολουθούμενος ὑπὸ ἐνθουσιῶντων καὶ ἀνευφημοῦντων λαοῦ — τώρα νὰ φοβηθῇ;

Καὶ ὅμως ὁ ἀτρόμητος ἐκείνος ἀνὴρ ἠσθάνετο διὰ τὸ ῥίγος τοῦ φόβου ἐπάγονεν εἰς τὰς φλέβας του τὰ αἵμα· ἠσθάνετο τὴν ἐνδόμυχον ἐκείνην δειλίαν, ἣν εἰς πάντα κακούργον ἐμποιεῖ ἡ θεὰ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ οὐ μελετᾷ ἐπιθεῖσιν καὶ φόνον.

Καὶ ἔσπευδεν ὁ Ἀνδρόνικος νὰ κλεισθῇ εἰς τὸ μέγαρόν του, διότι ἡ θεὰ τοῦ πλῆθους καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τὸν ἐτάραττεν. Ἦθελε νὰ μείνῃ μόνος μετὰ τὰς ἀσέφεις του· ἤθελε νὰ ἀποφύγῃ τὰς μαύρας τοῦ φόβου ἰδέας, αἵτινες ἀμειλίχτοι τὸν παρακολουθοῦντο.

Μετ' ὀλίγον τὰ ἀνάκτορα τῶν Βλαχερνῶν ἐδέχοντο τὸν ἐστεμμένον παῖδα, τὸν σιωπηλὸν καὶ ὄχρῶν Ἀλέξιον· τὸ δὲ ἐν Φιλοπατίῳ μέγαρον ἠνοίγετο ἐνώπιον τοῦ λευκότερου συμβασιλεύου, ἐνώπιον τοῦ δολίου καὶ αἰμοδύρου Ἀνδρονίκου.

Καὶ ὁ λαὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐξηκολούθει χερσῶν καὶ ἔζων ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ πλατείαις, καὶ μέχρις οὐρανοῦ ἀντήχουν αἱ φωναί· "Τῶν μεγάλων καὶ ἰσχυρῶν βασιλέων Ἀνδρονίκου καὶ Ἀλεξίου τῶν Κομνηνῶν, πολλὰ τὰ ἔτη!"

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.
Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΙΟΥ.

"Ὅχι ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἰς κἀνὸς ἕστω, εἰς ἑσπελίαις."

Νεφέλη ζοφερά, ἔχουσα τοῦ αἵματος τὸ χροῖμα, ἐπικάθηται ἐπὶ τῶν ἐν Φιλοπατίῳ ἀνακτόρων, ἔνθα ἔχει τὴν καταικίαν του ὁ Ἀνδρόνικος. Ὁ πῆριξ ἀπὸ εἶναι πνιγερὸς καὶ ἀναπέμπει δυσώδη αἵματος ὀσμήν. Ἐντρομα φεύγουσι τὰ πτηνὰ καὶ μόνος ὁ νοκτοκόραξ κάθηται ἐπὶ τῆς στέγης καὶ ἐκβάλλει τὴν μονότονον καὶ πένθιμον αὐτοῦ φωνήν. Καὶ οἱ ἵπποι ἐν τῷ σταύλῳ χρεμετίζουσι καὶ πληθύνουσιν ἀνήσχοι διὰ τῶν ποδῶν των τὴν γῆν, ὡς νὰ προησθάνοντο νέας συμφορὰς, νέους φόνους, νέα αἵματα.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ κάθηται ὁ ἐστεμμένος γέρων τὴν βασιλικὴν περιβεβλημένος στολήν, καὶ περὶ αὐτὸν κάθηται οἱ πιστοὶ ὄπαδοί του, οἱ ἀποτελοῦντες τὸ ἀποτρόπαιον τοῦ αἵματος συμβούλιον.

Καὶ συνηλθε τὸ συμβούλιον τοῦτο, διότι πρόκειται πάλιν νὰ ληφθῇ φρικώδης ἀπόφασις, ἀπόφασις μέλλουσα νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὸν αἰμοκαρῆ ἄνακτα τὴν ἐλευθέραν καὶ ἀδιαφιλονικίαν τοῦ θρόνου κατοχῆν.

Οἱ ἄνδρες, οἱ μὴ αἰσχυνθέντες νὰ ἐπιτιμηθῶσι θανάτου γυναικα καὶ ἄνασσαν, οἵτινες πρόθυμοι εἰς τὰς διαταγὰς δολίου καὶ κακούργου δεσπότητος δὲν ὄκνησαν νὰ ἐκτελέσωσιν ἄμα ἀπαγγελθεῖσαν τὴν φρικτὴν ἀπόφασιν, οἱ ἄνδρες οἱ διὰ μισθάρου ὄχλου καὶ ἐν ὄχλασιν ἀναγορεύσαντες ἄνομον βασιλεῖα, ὃν καὶ θεθλίως ἐνώπιον θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ἔσπεψαν, οἱ ἄνδρες οὗτοι δύνανται τώρα νὰ ὀπισθοδρομήσωσιν διὰ πρόκειται νὰ ἐκφέρωσιν ἀπόφασιν, στέφουσαν τὸ ὅλον οἰκοδόμημα; Δύνανται νὰ ἐμποδισθῶσιν ἀπὸ τοῦ νὰ φηφίσωσι θάνατον κατὰ ἀψύχου καὶ ἀσθενοῦς παιδός, ὅστις μόνος καὶ ἐγκαταλειμμένος εὐρίσκεται, ἄνευ προστάτου, ἄνευ καὶ τοῦ ἐλαχίστου στηρίγματος;

Δύνανται ὁ βλοσυρὸς Ἀγιοχριστοφορίτης, ἡ ὁ ἀπότομος καὶ βίαιος Τρίφυκος, δύνανται ὁ ἐν φόνους καὶ κακούρημασιν ἐγγηράσας Πτερυγιόντης ἡ ὁ Θεόδωρος Δαδιβρηγός, ὁ τῶν ῥαβδόδωχων τοῦ Ἀνδρονίκου προσεπὶς, δύνανται οἱ τέσσαρες οὗτοι ἄνδρες νὰ μὴ φανῶσι πρόθυμοι εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ κυρίου των καὶ νὰ μὴ ἐκτελέσωσι μετὰ ζήλου τὰς διαταγὰς αὐτοῦ;

Δὲν πρόκειται πλεὸν σήμερον περὶ ἀποφάσεως· διότι ἡ ἀπόφασις ἐλήφθη ἀπ' ἧς στιγμῆς ὁ ποῦς τοῦ Ἀνδρονίκου ἐπάτησε τὸ ἔδαφος τῆς πόλεως τοῦ Κωνσταντίνου· ἀλλὰ πρόκειται μόνον νὰ τηρηθῇ ὁ τύπος ὁ παρέχων τῇ φήφῃ τοιοῦτων ἀνθρώπων καὶ χριτῶν κύρος ἀποφάσεως τοῦ κράτους. Καὶ ὁ τύπος ἐφυλάττετο διὰ τοῦ ὀμηρικοῦ· "Ὅχι ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἰς κἀνὸς ἕστω,

*) Σημ. Ὁ θρῆνος τῆς ἡμερομηνίας ταύτης προσήλθεν ἐκ παρανοήσεως ἀπὸ τῆς 25 ἐλέγθη 15 Ὀκτωβρίου.

εις βασιλεύς." Τῆς χώρας ἡ εὐμερσία, τῆς πατρίδος ἡ σωτηρία ἓνα καὶ μόνον ἀπαιτοῦσι βασιλεῖα. Τὸ περιβλεπόμενον τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου στέμμα δὲν χωρεῖ ἐπὶ δύο ταυτοχρόνως κεφαλῶν. Ἔτι δὲν δυνάτουν νὰ μὴ ληφθῆ ὅτι ὄφιν τὸ βῆσαν τοῦ κράτους συμφέρον; Τὸ συμβούλιον παμφήγει ἀποφαίνεται. Δύναται νὰ ὑπάρξῃ συζήτησις προκειμένης τῆς ἐκλογῆς μεταξὺ παιδὸς ἀπείρου καὶ ἀνισχύρου καὶ ἀνδρὸς πολυπέρου, διδαχθέντος ἐν τῷ σχολείῳ τοῦ βίου, ἐγγηράσαντος ἐν τοῖς στρατοπέδοις καὶ ἐν τοῖς πολεμικοῖς συμβουλοῖσι; Δύναται νὰ ὑπάρξῃ διαταγὴ ἢ ἀμφιβολία, ὅταν πρόκηται ἡ ἐκλογὴ μεταξὺ ἀπονεναρχωμένου νεπίου, τὸ ὅποιον καθίσταται ὄργανον ἐν χερσὶ τοῦ πρώτου τυχόντος, καὶ ἡγεμόνας ἐν ὅλῃ τῇ ἀκμῇ καὶ ζωηρότητι τῶν διανοητικῶν του δυνάμεων εὐρισκομένου, καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ κεφαλὴ εἶναι οὕτως εἰσαὶν πεπλασμένη διὰ τὸ στέμμα καὶ ἡ χεὶρ διὰ τὸ σκήπτρον;

"Εἰς κοίρανος ἔστω, εἰς βασιλεύς!" Καὶ τὸ συμβούλιον ἐξέφερε τὴν ἐτυμηγορίαν του, καὶ τὸ ἀπαισιον τοῦ θριάμβου μειδίαμα ἐπεφάνη πάλιν ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ Ἀνδρόνικου. Καὶ ἡ νεφέλη ὑπὲρ αὐτοῦ τῶν ἐν Φιλοπατίῳ ἀνακτόρων ζοφερώτερα ἐγένετο, καὶ ὁ ἀπὸ πνευρητότερος καὶ αἰ φωναὶ τοῦ νυκτοκόρακος πνευμιώτερος. Ἐντρομος ἐβλεπεν ὁ λαὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὰ μέληνα ταῦτα σημεῖα. Πῶς ἡ τοιαύτη αἰφνυδία μεταβολῆ; Πῶς ἡμέραν χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως διαδέχεται ἡμέρα αἰμάτων καὶ πένθους; Μὴ δὲν κεῖται τοῦτο ἐν τῷ νόμῳ τῆς φύσεως; Δὲν καλόπτεται πολέμους νεφέλη, ἐγκυμονοῦσα καταίγδια καταστρεπτικῆ, τὸν ἐν ἀνεφελῶ ὀδρασφῶ λάμποντα ἥλιον; Τῆν ζωὴν δὲν διαδέχεται ὁ θάνατος;

"Ἀλέξιε, δύσμοιρε βασιλεῦ, ἤγγικεν ἡ ὥρα σου! Ἐτοιμάσθητι νὰ παρακολουθήσῃς καὶ σὺ τὴν νεκρικὴν πομπήν, ἥτις διευθύνεται πρὸς τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο βασιλεῖον, ἔνθα καὶ ὁ ἔσχατος τῶν ἀνθρώπων κατέχει γωνίαν ἐν τῷ σιωπηλῷ τοῦ θανάτου κατοικητηρίῳ!"

"Ἡ φῆφος ἔπεσεν ἡ καταδίκη σου ἐνομιμοποιήθη. Ποῖον τὸ ἐγκλημά σου; Ἐγεννήθης ἐν τῇ πορφύρᾳ ἤλθες εἰς τὸν κόσμον ταῦτον υἱὸς καὶ διάδοχος βασιλείας· κατέλαβες θρόνον· κρατεῖς σκήπτρον ἐν χερσίν. Ἰδοὺ τὸ ἐγκλημά σου! Καὶ τὸ ἐγκλημα τοῦτο ἀπαιτεῖ θανάτου τιμωρίαν. Ἄλλ' εἶσαι ἀκόμη ἄκακον παιδίον; Τί πρὸς τοῦτο; Μὴ ὁ ἐλαφρὸς καὶ ἀσθενὴς κλόνος δὲν γίνεται δένδρον ἰσχυρόν, ὃ ὁ πέλκους μετὰ δυσκολίας καταρρίπτει; Μὴ ὁ λυσιτελεὺς δὲν γίνεται λόκος;

"Ἡ κεφαλὴ σου φέρει στέμμα βασιλικόν, καὶ ἡ λάμψις τοῦ στέμματος τοῦτου θαυμάσιον τοῦ ἐγῆρου σου τοὺς ὀφθαλμούς. Δέον λοιπὸν νὰ πέσῃ ἡ κεφαλὴ σου. Σὺ αὐτὸς ἐκάλεσας τὸν Ἀνδρόνικον συγκαθέδρον ἐπὶ τοῦ θρόνου. Σὺ αὐτὸς ἐνέδυσας αὐτὸν τῆν βασιλικὴν στολήν. Σὲ καὶ μόνον αἰτιάσθητι!"

"Ἀλέξιε, ἐτοιμάσου! Ἡ ἡμέρα προδαίνει, αἱ σκιαί μκρόνονται, ἡ νὺξ ἐξέρχεται ἡδὴ τοῦ ζοφεροῦ αὐτῆς ἄντρου. Εἶναι ἡ τελευταία σου νὺξ ἐπὶ τῆς γῆς, Ἀλέξιε!"

Κοιμήσου, ἀψὼν παιδίον, κοιμήσου! Μὴ ἐξυπνήσῃς, ὅπως μὴ ἀκούσῃς τὰ θήματα τῶν ἀγρίων ἐκτελεστῶν αἱματηρᾶς ἀποφάσεως! Κοιμήσου, ὅπως μὴ ἴδῃς τὰ φρικώδη βλέμματά των, καὶ μὴ αἰσθανθῆς ἐπὶ τοῦ ἀπαλοῦ σου σώματος τὴν ἐπίθεσιν τῶν βεβήλων αὐτῶν χειρῶν!

Τέρπου, Ἀλέξιε, εἰς τὰ χροσῶ σου ὄνειρα, τὰ ὅποια εἶναι ὄπρον τῆς ἡλικίας σου καὶ μὴ ἐξυπνήσῃς, ὅπως μὴ ἀκούσῃς τὸν ἀπαισιον γέλωτα τοῦ ἀνδρὸς, ὅστις ὤμωσε τὸν θάνατόν σου! Εἶναι γέλωσ παγῶνων εἰς τὰς φλέβας τὸ αἷμα· εἶναι γέλωσ ἐξερχόμενος κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὰ μαῦρα τοῦ φθοῦ σπῆλαια· εἶναι γέλωσ δαίμονος, ὁπλῆ ἀνθρώπου. Κοιμήσου, ταλαίπωρε διάδοχε τοῦ ἐνδόξου Μανουήλ! Εἶναι οὗτος ὁ τελευταῖός σου ἐπὶ τῆς γῆς βπνος.

Καὶ ἡ μαῦρη νεφέλη ἐξηπλώθη ἐπὶ τὴν ἐπιτάλοφον μεγαλόπολιν, διαχέουσα πανταχοῦ τὸ σκότος καὶ τὴν φρίκην. Ἡ ἀτυχεῖρα ἐπυκνώθη καὶ ὁσμὴ αἵματος ἐπλήρωσε τὸν ἀέρα. Ὁδυνηρὸς ἐφιάλτης ἐπίεζε τὰ στήθη τῶν κοιμωμένων κατοίκων, οὔτινες ἐν τῷ τεταραμένῳ αὐτῶν ὕπνῳ προησθάνοντο ὅτι ἐγειρόμενοι τὴν

ἐπιούσαν τῆς κλίνης ἤθελον μάθει νέα αἱματηρὰ καὶ φρικώδη, τέκνα τοῦ σκότους.

Ροερῶς ἐν τοσοῦτῳ ἔθρηναι ὁ νυκτοκόραξ ἐπὶ τῶν ἐν χερναῖς ἀνακτόρων, ἔνθα ἐκοιμάτο ὁ ἔστεμμένος παῖς . . .

Τρεῖς ἀνδρες εἰσῆλθον διὰ μικρᾶς τινος καὶ πλαγίως ἐν μέσῳ νυκτὶ εἰς τὰ ἀνάκτορα τῶν Βλαχερνῶν, καὶ διηγήθησαν πρὸς τὴν μαρμαρινὴν κλίμακα, τὴν ἀγούσαν πρὸς τὰ ἰδιώματα Ἀλεξίου δωμάτια. Ὁ πρῶτος τῶν ἀνδρῶν τούτων ἐκράτει ἐν ὁ δεύτερος νεῦρον τόξου καὶ ὁ τρίτος διατομον ξίφος.

Τὶ ζητοῦσιν αἱ τρεῖς οὗτοι ἀνδρες ἐν νυκτὶ εἰς τὸ σιωπῆ μέγαρον; Ἀγρίως λάμπουσιν αἱ ὀφθαλμοὶ των ὑπὸ τὴν πλάτῃ τῆς κεφαλῆς των καλύπτραν. Τὸ θῆμά των εἶναι ταχρ καὶ φασιστικόν.

Εἶναι αἱ τρεῖς ἐκτελεσταὶ τῆς φρικτῆς ἀποφάσεως· εἶναι ὀπαδοὶ τοῦ αἱμαχοραῦς Ἀνδρόνικου.

Ἐνώπιον αὐτῶν αἱ θύραι ἀνοίγονται· οὐδαμοῦ πρῶτον οὐδαμοῦ κώλυμα διὰ μέσου τῶν πλουστρόφων διαδρόμων καὶ κενῶν αἰθουσῶν. Φαίνονται τρία φαντάσματα ἐν νυκτερινῇ τῇ παλάτῃ.

Ἰδοὺ εὐρίσκονται πρὸ τῆς θύρας τοῦ βασιλικῆς κοιτῶνος· θύρα ἀνοίγεται· εἰσέρχονται ἀταράχως.

Ὁ Ἀλέξιος κοιμάται· κοιμάται μὲ τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο ἐπὶ τῶν χειλέων μειδίαμα, τὸ ὅποιον στέφει συνήθως τὰ χεῖλη κοιμωμένου παιδός. Τὸ πρόσωπόν του εἶναι ὠχρόν καὶ αἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ κεκλεισμένοι. Ὁνειρα τῆς παιδικῆς του ἡλικίας φαῖρόντα ὕπνον του.

— Πτερυγιονίτα, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὁ ἀνὴρ ὁ πῶν κρατῶν, ὅτε καὶ αἱ τρεῖς εὐρίσκοντο παρὰ τὴν κλίνην ἔμ ἄρχον ἔτοιμον;

— Ἐτοιμος εἶναι, Τρίφυγε, ἀπήντησεν ὁ ἐρωτηθεὶς· τὸ δυνατώτερον νεῦρον, τὸ ὅποιον κατώρθωσα νὰ εἶρω ἄρχος διὰ ταῦρον.

— Πρόσεχε, Δαδιθρηγνὲ, εἶπε πάλιν ὁ Τρίφυγος πρὸ κρατούντα τὸ ξίφος, ἐάν ὁ ἄρχος τοῦ Πτερυγιονίτου δὲν ἐπι ἀρχόντως τάχως, ἐναπόκειται σοι νὰ ἐπιφέρῃς τὸ ἀπὸ τοῦ ξίφους. Μὲ ἀκούεις;

Ὁ Δαδιθρηγνὸς ἔνευσε διὰ τῆς κεφαλῆς.

— Πτερυγιονίτα, εἶπεν ὁ Τρίφυγος ὑψῶν τὸν φωνὴν ἡ σειρά σου!

Καὶ ἐκοιμάτο ὁ ἄθως παῖς, καὶ τὸ γλυκὺ μειδίαμα ἐπὶ τῶν ὠχρῶν αὐτοῦ χειλέων.

Τότε ὁ Πτερυγιονίτης μετ' ἄκρας ἐπιτηδεότητος καὶ τρυφῆς ἐπέραςε τὸν δυνατὸν ἄρχον περὶ τὸν λευκὸν τοῦ κοιμωμένου τράχηλον.

Βίαιος τυναγμὸς τῆς στιβαρᾶς τοῦ δημίου χειρὸς — καὶ τῶν χειλέων τοῦ κοιμωμένου βασιλέως ἀπελιώθη τὸ γλυκὺ δίαμα.

Ὁ Ἀλέξιος ἦτο νεκρός.

— Εὐγε, Πτερυγιονίτα, εἶπεν ὁ Τρίφυγος καταβιβάζων φανὸν καὶ κώπτιον ἐπὶ τοῦ πτώματος· εὐγὲ σου, εἶσα τὸ ἐπιτήδειος! Ἡ θύρα τοῦ κοιτῶνος ἠνεμήθη καὶ εἰσῆλθεν ὁ ἄρχονος. Ἦρχετο νὰ θεδαιωθῆ ἐάν οἱ δῆμιοι εἶχον ἐκτελέσει διαταγὴν του.

Ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην καὶ ὅτε ἐθεβαιώθη καὶ ἐπὶ αὐτὸν ἀδιακλονίζετο τῷ ἔμμεν πλέον ἢ κατοχῇ τοῦ βασιλευμένου πτώματος, ὅτε εἶδεν βεῖ ὁ συγκαθέδρος του αὐτοκράτωρ ἐκεῖ ἐπὶ τῶν ἄπνους, ἀνεκάγχασεν ἀγρίως, καὶ ἀγρίως ἀνεῆλθεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Ἀρπάξων τὸ πτώμα ἀπὸ τῆς μιάς τῶν ἐπὶ τὸ ἐξήγαγε τῆς κλίνης, καὶ τὸ ἄψυχον σῶμα ἔπεσε μετὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ πρὸ τῶν ποδῶν του.

Ἀγριώτερον ἀνεκάγχασεν ὁ Ἀνδρόνικος καὶ λακτίσας τὸ πῶδος τὸ καίμενον πτώμα·

— Ὁ πατήρ σου, εἶπεν, ἦτο ἐπίορκος, ἡ μήτηρ σου καὶ σὺ ἦσο βλάξ!

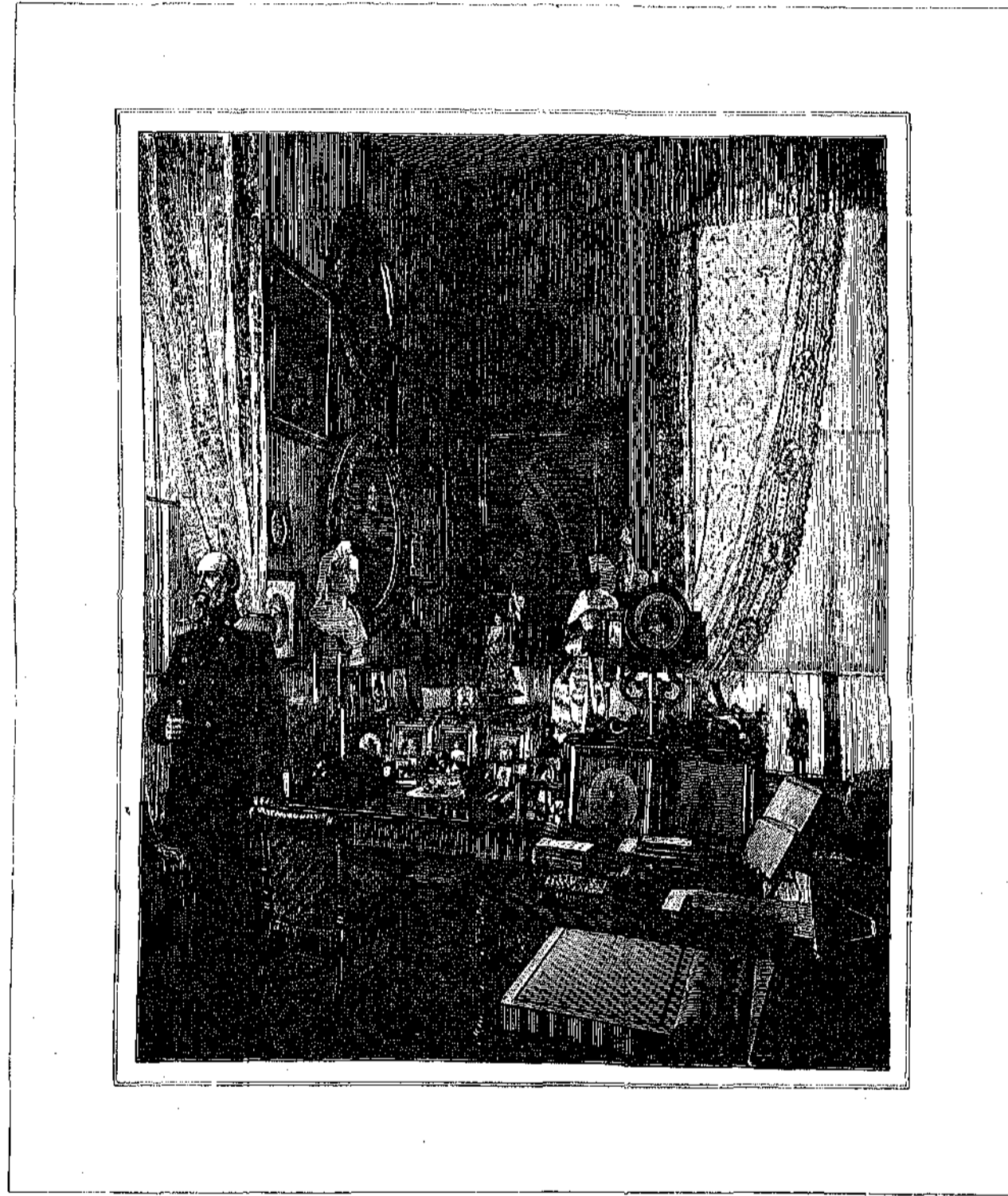
Καὶ ἐξ δευτέρου ὁ ποῦς του ἐλάττισε τὸν νεκρόν.

Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸ μέρος, ἔνθα σιωπηλοὶ θεαταὶ τῆς ἀπαισίας ταύτης σκηνῆς εἶχον ἀποσυρθῆ αἱ τρεῖς ὀπαδοὶ του.

— Τρίφυγε, προσέθηκε· θέλω ἡ κεφαλὴ αὐτῆ ἀποκοπεῖσθαι ἀπὸ τοῦ σώματος, νὰ σφραγισθῆ διὰ τοῦ βασιλικῆ μου δακτυλίου καὶ νὰ βιβθῆ εἰς τὴν Καταβατὴν, τὸ δὲ σῶμα νὰ κλεισθῆ ἐντὸς μολυβδίνου κιβωτίου καὶ νὰ παραδοθῆ εἰς τὸν Βάσπορον. Εἰς βασιλεῖα τοιοῦτον τοιαύτῃ μόνον ἐμπρέπει κηδεῖα.

ῤίπτοντο τὰ πτώματα τῶν ἐν τῷ ἵπποδρομίῳ φουνομένων θηρίων· τὸ δὲ ἀκέφαλον σῶμα ἐντὸς συνδόνης τετυλιγμένον καὶ ἐν μολυβδίνῳ κιβωτίῳ κεκλεισμένον μετακομίσθη διὰ λέμβου εἰς τὸ μέσον τοῦ Βοσπόρου καὶ παρεδόθη εἰς τὰ κύματα. Καὶ ὁ πυθμὴν τοῦ Βοσπόρου παρέλαβε τὰ ἀκέρτακον τούτα φασίον!

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐξετελεῖτο ἡ τελευταία αὐτῆ ἀπαισία σκηνῆ τοῦ θλου ἀπαισιῶν δράματος, ἤρχιζον λάμπουσαι πρὸς ἀνατολὰς αἱ πρῶται ἀκτίνες τῆς νέας ἡμέρας.

ΤΟ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩ.

Καὶ ὁ Τρίφυγος ἐτρόπήσε τὸ ὄπιον τοῦ πτώματος καὶ περᾶσας λεπτήν κλωστήν τὸ ἐσφράγισε διὰ τοῦ δακτυλίου, τὸν ὅποιον τῷ ἔπειθεν ὁ Ἀνδρόνικος.

Καὶ ὁ Δαδιθρηγνὸς διὰ τῆς διατόμου αὐτοῦ μαχαίρας ἀπεχώρισε τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ σώματος. Ὁ δὲ Ἀνδρόνικος βίβασ τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τῶν αἱματοφόρων τοῦ ὀματός του μελῶν καὶ ἀνακαγχάσας καὶ τρίτον ἐξῆλθε τοῦ κοιτῶνος.

Καὶ δὲν εἶχε περᾶσει ἡ νὺξ ἐπέλη, ὅτε καὶ ἡ τελευταία διαταγὴ τοῦ ἀγρίου Ἀνδρόνικου ἐξετελεσθή. Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀτυχεῦς παιδὸς ἐβρίβθη εἰς τὴν Καταβατὴν, λάκκον μέγαν, ἔνθα ἐβ-

Καὶ ὁ λαὸς τῆς βασιλείας τῶν πλεων ἐγειρόμενος τοῦ βπνου ἔμαθε μετ' ἐκπλήξεως ὅτι ἐπὶ τοῦ ἐνδόξου θρόνου τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐκάθητο μόνος, ἄρχων ἀπόλυτος, ὁ λαοπόθητος Κομνηνὸς Ἀνδρόνικος.

"Εἰς κοίρανος ἔστω, εἰς βασιλεύς."

(ἀκολουθεῖ.)

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΚΟΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STR. 19. LEIPZIG.

ΚΑΚΑΟΝ ΤΟΥ ΒΑΡΩΝΟΥ ΛΗΒΙΓ (LIEBIG).

Εύρηται παρ' άπασι τοίς φαρμακείοις και παντοπωλείοις τοῦ Κόσμου.

Haasenstein & Vogler.

Γραφείον δημοσιεύσεων

ΕΝ ΛΕΙΨΙΑ

και εν ταίς σημαντικώτεραις πόλεσι της Γερμανίας, Αυστρίας και Ελλάδος.

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΟΝ

πάντων των γραφείων τουαύτου είδους. Ταχιστα έκτέλει: πάσης παραγγελίας δι' ύλης τας εφημερίδας του κόσμου καθ' ώρισμένην διατίμησιν.

ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΣΙΣ ΒΗΙ ΜΕΓΑΛΕΥΤΕΡΩΝ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιούμεν εις τοὺς θουλομένους νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομητὰ τοῦ "Εσπέρου", ὅτι κατὰ συνεννόησιν μεταξύ τῆς διευθύνσεως αὐτοῦ καὶ τῆς γενικῆς διευθύνσεως τῶν γερμανικῶν Ταχυδρομείων, δύνανται νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομητὰ καταβάλλοντες κατ' εὐθείαν τὴν ἐτήσιαν αὐτῶν συνδρομὴν καὶ εἰς τὰ οἰκεία ταχυδρομικὰ γραφεῖα. Ἐπὶ δὲ τῇ εἰδοποίησιν τῆς καταβληθείσης πληρωμῆς θέλουσιν ἀποστέλλεσθαι αὐτοῖς ταχτικῶς τὰ ἐκδιδόμενα τεύχη.

Ο ΕΚΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ἀναγορεύει 50 μέχρι 150 κτλ καὶ διὰ μελόνης καὶ διὰ τῶν περικλυτέρων χρομάτων (Haber μετὰλλια ἀξίας). Διὰ πλείοντες πληροφορίας καὶ δείγματα ἀπευθυντέον εἰς τὸ

γραφεῖον τοῦ Ἐκατογράφου (Λονδίνον, 135 Chancery Lane) ἢ πρὸς τοὺς Κουὲ ἀδελφοὺς Μαρτίνου εἰς Ἀθήνας.

THE HEKTOGRAPH

(Ὁ Ἐκατόγραφος) is still unrivalled for obtaining 50 to 150 Duplicates in indelible black and various coloured inks. (Haber's Prize medals.) Write for particulars and specimen.

Hektograph Depot 135 Chancery Lane, London, or Messrs. Martine Broth. — Athen.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ.

Ἐντὶ 16 μαρκῶν (= 20 φράγκων) πωλοῦ πολυτελῆ συναρμύην γραφείας, ἥτις μέχρι τοῦδε ἐκλήθη 80 μαρκῶν, καὶ διὰ τὴν ἀνατίθεισιν τῆς ὑποίας (περιεχομένης 14 λ. ἀργύρου) παρέχου ἐγγύησιν εἰκοσιεταῖ, ἥτις:

- 6 μαρσίρια τῆς γραφείας,
- 6 περίονια μονοκόμματα,
- 6 καλλήρια τῆς σούπας,
- 6 σπρίγγματα μαρσιρίων,
- 12 καλλήρια τοῦ καφέ,
- 6 σποδύχας,
- 3 καλλήρια τῶν ὀδῶν,
- 3 μαρσὲς δίσκου,
- 2 καλλήρια μετὰλλια τῆς σούπας,
- 2 μαγάλα κροσσητῆ,
- 1 ζαχαροθήκη καὶ πινακοθήκη,
- 1 τρυπητὸν διὰ τὸ τέτον.

Τὰ 80 ταῦτα τεμάγια, λαμπρῶς κατασκευῆς, κατετίθοντο διὰ ἑσὸς 14 μόνων μαρκῶν. Παραγγέλια ἐκτελεθῆναι ἐπὶ ἀποστολῇ τοῦ κόσμου τούτου ὑπὸ τοῦ Κυρίου Α. L. Guttman. Wien I. Fleischmarkt 6.

ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ Α. HARTLEBEN

ΕΝ ΒΙΕΝΝῃ (1. WALLFISCHGASSN)

ΕΞΕΔΩΘΗΣΑΝ ΑΡΤΗΣ

"Η ΑΝΑΤΟΛΗ" (DER ORIENT)

ὅτι

Ἄρμ. ἑσφ. Schweizer-Lebenfeld.

Μετὰ 200 εἰκόπων, πολλῶν γεωγραφικῶν χαρτῶν, σχεδίων κτλ.

Εἰς 30 τεύχη πρὸς σολδία 80 τὸ τεύχος.

"Ο ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ" (DAS FRAUENLEBEN DER ERDE)

ὅτι

Ἄρμ. ἑσφ. Schweizer-Lebenfeld.

Μετὰ 200 πρωτοτύπων εἰκόνων ὑπὸ Α. WANKMÜLLER. Βιβλίον ἐκ 40 τυπογραφικῶν φύλων.

Τιμὴ φιορ. 6. πολυτελῶς δεδεμένον φιορ. 7½.

Συντάκτης: Δρ. I. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑ, ELSTER-STR. 19.

Χαρτοπωλείον: Β. ΣΠΥΡΙΔΟΥΝΔΟΥ ἐν Βερολίῳ καὶ Λειψίᾳ. — Τύποις: Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΑΙΝΟΥ ἐν Λειψίᾳ.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

ΚΑΡΔΙΟΔΑΛΗΜΑΤΑ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Κ. ΠΕΡΑΙΚΙΔΟΥ

μετὰ Προλόγου ὑπὸ τοῦ κλητήρος

Κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΕΜΙΤΕΑΟΥ.

Ἐκδόθη τὰ πρῶτα μὲν ὑπὸ τῶν ὀνομάτων, ἑστὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν μὴ ἠμυγμένων καὶ παλαιῶν φιλομαθῶν.

Τὰ Κοσμογραφικὰ διαιροῦνται εἰς τρία μέρη: Α'. Αἱ Στεθεὶς αἰσθητικαὶ Πίσεις. Β'. Συναρμῶν ἢ σωματικῶν μαθηματικῶν καὶ Γ'. Ποιήματα διάφορα, ἔργα, τῶν, ἐπιγράμματα κτλ. κτλ.

Πᾶν ἀντίστοιχον τιμῶν ἀντὶ τῶν (Ἀρ. 3) νέων ἀραχμῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Σεπτεμβρίου 1881.

Α. Κ. ΠΕΡΑΙΚΙΔΟΥ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Γνωστοποιούμεν τοῖς ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ Κυρίοις συνδρομηταῖς ἘΣΠΕΡΟΥ, ὅτι ἡ ἐπιστασία τοῦ περιοδικοῦ τούτου ἀνετέθη ἐπὶ Κυρίῳ Δημητρίῳ Ἀ. Κορημητῆ. (Γραφεῖον Ἐφημερίδας.)

Ἡ ἐν ΑΙΓΥΠΤῳ ἐπιστασία τοῦ ἘΣΠΕΡΟΥ ἀνετέθη ἐπὶ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΙ.

Κυρίῳ ΠΕΤΡῳ ΣΑΡΑΝΤΗ

(Βιβλιοπωλεῖον "ὁ Φοῖνιξ").

Ἡ ἐν ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙῳ ἐπιστασία ἀνετέθη ἐπὶ

Κυρίῳ ΑΡΙΣΤΟΔΗΜῳ ΒΟΣΚΩΦ.

Ἡ ἐν ΓΑΛΛΙΑΙῳ ἐπιστασία ἀνετέθη ἐπὶ

Κυρίῳ Α. I. ΣΑΡΒΕΙΑΝΝΗ.

Ἡ ἐν ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚῃ ἐπιστασία

τοῦ ἘΣΠΕΡΟΥ

ἀνετέθη ἐπὶ διδμοτοῦ Κυρίῳ S. GRASSO.

Ἐν ΙΒΡΑΙΑΙῳ ἡ ἐπιστασία τοῦ ἘΣΠΕΡΟΥ ἀνετέθη ἐπὶ

Κυρίῳ ΙΩΑΝΝῃ Α. ΒΟΣΚΩΦ

Γενικῶν πρᾶκτορι τῶν Γαλλικῶν Διαπορθμεύσεων.

(Messageries maritimes).

Ἡ ἐπιστασία τοῦ "ἘΣΠΕΡΟΥ"

ἐν ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ἀνετέθη ἐπὶ Κυρίῳ ΙΩΑΝΝῃ ΠΑΠΑΔΗ

διδμοτοῦ ἐν ὁδοῦ Πέρα, ἀρ. 458.